

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἀρχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σέγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν ἐκδοὺς ἡμῶν ἐπεξεργασίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἁριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΗΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτήσια δραχμ. 50. Ἐξάμηνος δρ. 28. Τρίμηνος δρ. 15.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀγγέλιον γράσεια διατμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλινία 10.
Ἐξάμηνον καὶ Τρίμηνον ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΤΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην ἰουλιότητος μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐδριανίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βασιλειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 32ος

Ἐν Ἀθήναις, 17 Ἰανουαρίου 1925

Ἔτος 47ον—Ἀριθ. 7

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΤΟ ΔΕΛΦΙΝΑΚΙ

(Μυθιστόρημα τοῦ Δοξαγοῦ DANRIT)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

Οἱ δυνάμεις μου μ' ἄφιναν. Ἐννοιω-θα πῶς μοῦ κοβόταν ἡ ἀναπνοή.

—Εἰμαι χαμένος... συλλογίστηκα.

Βρῆκα κάτι πυκνὲς καλαμιές κοντὰ στὴν ὄχθη, ἔπεσα ἐκεῖ μέσα με τὴν κοιλιὰ, κι' ἔμεινα ἀσάλευτος.

Κοίταξε τί εἶναι ἡ τύχη! Ἄν εἶχα νικήσει τὴν κούρασή μου κι' εἶχα προχωρήσει λιγάκι ἀκόμα, θὰ μ' εἶχαν πιάσει! Γιατί μπροστά μου, σὲ ἀπόσταση πενήντα μέτρων, ἔβλεπα τὴν περίφημη γέφυρα τοῦ Μῆξ κι' ἀντίκρου τῆς ἑνα δυνατό γερμανικὸ φυλακεῖο.

Αὐτοὶ ποὺ με κυνηγοῦσαν, ἔφτασαν, πέρασαν γρήγορα μπροστά μου καὶ... με κυνηγοῦσαν ἀκόμα, ξεφυχώντας ἀπ' τὸ τρέξιμό! Τί νὰ πῶ κι' ἐγώ, μαμμά μου; Ὁ Θεὸς σὲ λυπήθηκε καὶ ἐνᾶφιν σὲ νὰ δοκιμάσης δυὸ πένθη, τὸνα πάνω σ' ἄλλο.

Ἐφτασαν στὸ φυλακεῖο τῆς γέφυρας κι' ἐκεῖ τοὺς ἀκούσα ποὺ συζητοῦσαν με τοὺς συναδέλφους των γιὰ μένα:

—Δὲν εἶναι δυνατό! ἔλεγαν ἀπ' τὴ μιά μεριά, τὸν ἀφίσατε καὶ πέρασε μπροστά στὰ μάτια σας!

—Ποτέ! ἀπαντοῦσε ὁ διοικητὴς τοῦ φυλακείου. Δὲν εἶδαμε τίποτα νὰ περάσῃ!

—Διάβολε! Τότε λόξεψε δεξιά...

—Ἴσως... καὶ τότε θὰ τὸν πιάσουν, ἂν δὲν τὸν ἔπιασαν κιόλας... Μὰ τί εἶναι αὐτὸς ὁ μικρός; Κατάσκοπος;

—Τί ἄλλο; Ὁ ὑπολοχαγὸς εἶπε νὰ τὸν σκοτώσουμε.

Τέλος οἱ Βαυαροὶ ποὺ με κυνήγησαν, γύρισαν πάλι με τὰ μούτρα κρεμασμένα.

Ἐγινε πάλι σιωπή. Δὲν ἀκούγα πιά παρὰ τὸ μурμουρητὸ τοῦ ποταμοῦ, ποὺ κυλοῦσε λίγα μέτρα μακριὰ μου καὶ συλλογίζομαι τί ἔπρεπε νὰ κάνω.

Νὰ περάσω κολυμπώντας; Βέβαια μποροῦσα. Μὰ καθὼς ἤμουν ἰδρωμένος, φοβόμουν μὴν κρυολογήσω.

Κοίταξα τὴ γέφυρα ποὺ βρισκόταν

μπροστά μου. Τὸ «κατάστρωμά» τῆς καὶ οἱ τοῖχοι τῆς ἦταν λιγάκι χαλασμένα.

Πάνω στὴ γέφυρα εἶχαν φτιάσει ἕνα πρόχειρο φραγμό, ποὺ τὴν ἐχώριζε στὴ μέση καὶ πίσω ἀπ' αὐτὸ τὸ πρόχωμα, ἔβλεπα ἕνα Βαυαρὸ σκυθρωπὸ κι' ἀσάλευτο. Ὡστε ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος ἦταν περιττὸ νὰ ἐπιχειρήσω νὰ περάσω.

Τότε μοῦ ἦρθε μιὰ ἐμπνευση.

Ἐξω ἀπ' τὸν τοῖχο τῆς γέφυρας, τὸ «παραπέτο» τῆς, ἔβλεπα μιὰ στενὴ πέτρινη προεξοχή ποὺ περνοῦσε σ' ὅλο τὸ μῆκος τῆς. Ἦταν βέβαια στενὴ, μὰ ἐπιτέλους ἦταν τὸ μόνο πέρασμα.

Δὲν ἄργησα νὰ πάρω τὴν ἀπόφασή μου Ἐρποντας σὰ φίδι, πλησίασα τὴν ἄκρη τῆς γέφυρας, σκαρφάλωσα σ' ἕνα σωρὸ ἀπὸ χῶμα, ἔφτασα στὴν πέτρινη προεξοχή κι' ἄρχισα νὰ προχωρῶ με τὰ γόνατα.

Ἄ, ἕνας Θεὸς τὸ ξέρει τὸ τί τράδηξα κεῖ πάνω, μαμμά μου! Μόνο ποὺ τὸ θυμάμαι, με πιάνει ἀνατριχίλα!

Φαντάσου με νὰ

σέρνομαι στὰ γόνατα πάνω στὸ στενὸ ἐκεῖνο πέρασμα, ποὺ μόλις με κρατοῦσε, καὶ νὰ πολεμῶ νὰ κρατηθῶ με τὰ χέρια ἀπ' τίς πέτρες ποὺ ἔδβαιναν ἔξω ἀπ' τὸν τοῖχο.

Κάτω ἀπ' τὰ πόδια μου, στριφογύριζε ὁ Μῆξ καὶ βούιζε σὰν ἀπατη θάλασσα.

Ὁ ἄνεμος, ἀρκετὰ δυνατός πάνω ἀπ' τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ, ἔκανε τίς

ἄκρες τοῦ πανωφοριοῦ μου νὰ κύματιζουν. Κι' ὅμως ἤμουν φωτιά!.. Ἦνομαι φωτιά καὶ μόνο ποὺ τὸ συλλογιέμαι... Κι' ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ποὺ ἔφτασα πλάι στὸ φραγμό, ὁ φρουρὸς βημάτιζε δίπλα μου, μόλις ἕνα βῆμα μακριὰ μου.

Ἄν τοῦ κατέβαινε νὰ ρίξῃ μιὰ ματιὰ ἔξω ἀπὸ τὸν τοῖχο, πρὸς τὸ ποτάμι;

|| Σκέψου τὴν ἀγωνία μου!..

Εὐτυχῶς πέρασα στὴν ἄλλη ἄκρη, χωρὶς ἄλλο κακὸ συναπάντημα καὶ τότε μόνο πῆσα κάπως ἐλευθερὴ ἀναπνοή.

Μὰ καθὼς πλησίαζα στὸ γαλλικὸ φυλακεῖο, ἀκούστηκ' ἕνας πυροβολισμὸς καὶ μιὰ σφαῖρα σφύριξε δίπλα μου. Ἐννοίωσα, τὸν ἀέρα τῆς σφαιρῆς αὐτῆς μου.

—Σταθῆτε! φώναξα. (Μῆ, χτυπάτε!.. Γάλλος ἐδῶ!

Ἦστε... Κι' ἐγὼ καλὰ-καλὰ δὲν κατάλαβα τί ἔγινε. Τὸ βαυαρικὸ φυλακεῖο ἀναστατώθηκε, ἐγὼ ἔτρεξα σὰν ἐλάφι καὶ σὲνα λεπτὸ βρισκόμουν ἀντίκρου σ' ἕνα μικρὸσωμο Γάλλο στρατιωτικὸ τοῦ πεζοναυτικοῦ. Μὲ ὑποδέχθηκε μαυτὰ τὰ λόγια, ποὺ ἀπὸ τὴν προφορὰ τοὺς ἔνοιωσα πῶς ἦταν τὸ πρόστειο τοῦ

Παρισιοῦ:

—Βρὲ τὸ φίλο!.. Σένα βράζει τὸ αἷμα σου, φαίνεται!.. Ποῦς σου φταίει; Δὲν πέφτει ὁ κόσμος πάνω στοῦ; σκοποὺς δέχως νὰ εἰδοποιήσῃ!

Ὁ στρατιώτης αὐτὸς ἦταν καλοδαλμένος καὶ γερός.

Μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ποὺ τοῦρριξα, μᾶρσε. Τὸ πρόσωπό του εἶχε παρζιζιά

Ἐβγαλ' ἕνα χαρτί με τὸ γερμανικὸ στέμμα... (Σελ. 42, στ. 6.)

νικον άέρα κι' ήταν μαυρισμένο απ' τόν ήλιο τών άποικιών. Τά μάτια του ήταν μαύρα κι' έξυπνα και τὰ μουστάκια του, στριμμένα ά λά Άρτανιάν, τοῦδι- νάν ένα περήφανο και πολύ στρατιω- τικό ύφος.

— Ωστόσο είχε προτείνει τήν ξιφολόγη του πρὸς τὸ μέρος μου.

— Νάμαστ' έξηγημένοι, άγόρι μου... Δίχως τὸ σύνθημα, δέν περνᾷ οὔτε ὁ Θεός!

Και πριν τοῦ άπαντήσω, έξακο- λούθησε:

— Ναι, τὸ ξέρω πὸς δέν τόχεις τὸ σύνθημα, άφού μᾶς έρχεσαι απ' τοὺς «φίλους» τοὺς Πρώσους... Μὰ περί- μενε λίγάκι... Νά, έρχεται ἡ περιπολία.

— Άληθινά, έν' άπόσπασμα πεζοναυ- τικοῦ ξεχώρισε μέσα στοῦ σκοτάδι.

— Ένας ύπολοχαγὸς βάδιζ' ἐπὶ κεφαλῆς.

— Υπολοχαγέ μου, εἶπε ὁ σκοπὸς, ὁ πολίτης αὐτὸς μᾶς ήρθε τρέχοντας ἀπὸ καὶ πέρα... Δέν τὸν εἶδα μέσ' στὰ σκοτεινά και τοῦστεἷλα ένα «δαμάσκη- νο»... Εὐτυχὸς δέν τὸν καταδέχτηκε.

Φαίνεται πὸς εἶναι δικὸς μας ὁ μικρός.

Τότε μπήκα κι' ἐγὼ στὴ μέση.

— Μάλιστα, ύπολοχαγέ μου, κατά- φερα νὰ περάσω μέσα απ' τίς πρωσ- σικές γραμμές — ὅχι μὲ μεγάλη εύκο- λία, σὰς βεβαιώνω — και, μὰ τὴν αλή- θεια, αν τώρα σὰς μιλω, φταίει τὸ παλληκάρι αὐτὸ πὸ δὲ μὲ σημάδεψε καλά.

— Άληθινά, έν' άπόσπασμα πεζοναυ- τικοῦ ξεχώρισε μέσα στοῦ σκοτάδι.

Κι' έδειξε στοῦ στήθος του τὴν κορ- δελίτσα πὸ τὴ φοροῦσαν, σὰ βραβεῖο νὰ πούμε, οἱ πιὸ καλοὶ σκοπευτὲς κάθε λόχου.

— Ο ύπολοχαγὸς γέλασε.

— Έλα, παινεσιάρη! εἶπε. Τὸ ξε- ρουμε ὅλοι πὸς ὁ Πεπίνος, ὁ ἐπιλεγό- μενος Παρασόλης, εἶναι σκοπευτὴς δο- κιμασμένος.

— Υστερα γύρισε σὲ μένα:

— Κύριε, θὰ μὲ συνοδεύσετε ὡς τὸ φυλακεῖο.

— Μάλιστα, ύπολοχαγέ μου.

— Ο δεκανέας τῆς ύπηρεσίας ἀντικα- τάστησε τὸν Πεπίνον μ' έναν ἄλλο φρουρὸ και ξεκινήσαμε γιὰ τὸ Μπαζέγγ.

Σὲ πέντε λεπτά μπήκα στοῦ γραφεῖο τοῦ ἀξιωματικοῦ πὸ διοικοῦσε τὸ φυ- λακεῖο. Μὲ ρώτησε γιὰ τὴν ταυτότητά μου. Εἶπα δίχως δισταγμὸ τὴν ἀλήθεια.

Μόλις πρόφερα τὸνομα Καρδινιάν, ὁ ἀξιωματικὸς μ' έκοψε:

— Εἰστε συγγενὴς τοῦ συνταγμα- τάρχη Καρδινιάν, τοῦ ἄλλοτε ύπασπι- στῆ τοῦ Αὐτοκράτορος;

— Εἵμαι γιὸς του, ἀπάντησα, ἀλλ' ἀλλοίμονο! ὁ πατέρας μου δὲ ζῇ πιά... Σκοτώθηκε στοῦ Σαίν-Πριτά.

— Τί μοῦ λέτε!; Μὰ δέν εἶχε πάρει τὴν άποστρατεία του;

— Ναι, ύπολοχαγέ μου. Μὰ μὲ τίς πρώτες κακὲς εἰδήσεις, ζήτησε άμέσως ύπηρεσία, και...

— Προσοχή! Άτενῶς!

Τὸ πρόσταγμα ήταν τοῦ Πεπίνου. Σχεδὸν άμέσως παρουσιάστηκ' ένας ἀνώτερος ἀξιωματικὸς, ένας ταγματάρ- χης.

— Ο ταγματάρχης Λαμπέρ! μοῦ σφύριξε ὁ ύπολοχαγὸς κι' έτρεξε νὰ προῦπαντήσῃ τὸν άρχηγό του. Τοῦ διη- γήθηκε τί εἶχε συμβῆ.

— Ο ταγματάρχης μοῦδωσε τὸ χέρι.

— Ωστε έρχεστε νὰ καταταχῆτε, κύριε Καρδινιάν; μὲ ρώτησε.

— Ναι, ταγματάρχα μου.

— Σᾶς λείπει ὅμως τὸ νόμιμο ὄριο ἡλικίας... Πρέπει νὰ πάρομε εἰδικὴ ἄδεια απ' τὸ διοικητή. Δέν εἶναι δύ- σκολη δουλειά. Αὔριο θὰ κάμω ὅ,τι πρέπει.

— Εὐχαριστῶ, ταγματάρχα μου. Μὰ, περιμένοντας, θὰ ήθελα νὰ μὴν κάθο- μαι μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια... Άν ὑπῆρχε τρόπος...

— Ακούστε, κύριε Καρδινιάν. Σᾶς ἀφίνω στὴ φροντίδα τοῦ ύπολοχαγοῦ κ. Κασσαίν, ἀπὸ δῶ. Μείνετε μαζί του. Θὰ σᾶς δηγγήσει και μπορεί νὰ σᾶς δώσῃ κι' ένα τουφέκι, ὡς τοῦ κανο- νιστῆ ἡ στρατιωτικῆ σας κατάσταση.

— Συγγνώμη, ἐπιτρέψτε μου, ταγ- ματάρχα μου, εἶπε ὁ Πεπίνος μπάνον σας στὴ μέση, νὰ σᾶς πῶ μιά σοφὴ ἰδέα πὸ μὲν κατέδραξε... Μὲ πολι- τικά δέν εἶναι σωστὸ νὰ πολεμᾷ ὁ «κύριος Καρδινιάν».

Θυμᾶστε τὸ χω- ριατόπουλο, πὸ τὸ κομμάτιασαν χτὲς αὐτοὶ οἱ ἀγριάνθρωποι, γιὰ τὸ βρήκαν μὲ τουφέκι στοῦ χέρι;

— Άλήθεια! ψιθύρισε ὁ ταγματάρ- χης.

— Λοιπόν! έξακολούθησε θαρρετὰ ὁ Πεπίνος, μὲ τὴν ἄδεια σας, ταγματάρχα μου, αν πεταγόμεν ὡς τὸ «ὕλικὸ» νὰ τοῦ φέρω μιά στολή...

Πάνω σ' αὐτὰ ὁ ταγματάρχης μὲ συγγάρχηκε, μούσφιξε τὸ χέρι κι' έφυγε.

Σ' ένα τέταρτο ήμουν ντυμένος, ζωσμένος κι' ἀρματωμένος απ' τὴν κορφή ὡς τὰ νύχια. Ο Πεπίνος πὸ φρόντισε γιὰ ὅλα, δήλωσε μ' ένθου- σιασμὸ ὅτι ήμουν «πολὺ σικ» μέσα στὴ στολή τοῦ πεζοναύτη.

— Ο ύπολοχαγὸς Κασσαίν μᾶφισε νὰ γνωριστῶ μὲ τοὺς καινούργιους συντρό- φους μου, κι' ἐγὼ «έβρεξα» τὴν κα- τάταξή μου κατὰ τὴν παλιὰ στρατιω- τικὴ συνήθεια.

— Εἰπιτέλους! ήμουν στρατιώτης!

— Αρχίζα ζωὴ πραγματικὰ στρατιωτικῇ.

Οἱ στρατιῶτες, ξέρεις, μαμμά, πιά- νουν γρήγορα γνωριμὰ μεταξύ τους.

Κι' ὅμως ὅλοι μοῦ μιλοῦσαν μὲ τὸ «σεῖς», ἀκόμα κι' ὁ Πεπίνος, ὁ ἐπιλε- γόμενος Παρασόλης.

Κατάλαβα ὅτι ήταν ἀφορμὴ ἡ έγκάρ- δια συνομιλία μου μὲ τὸν ταγματάρχη Λαμπέρ και τὸν ύπολοχαγὸ Κασσαίν.

— Δὲ μοῦ λές, συνάδελφε, εἶπα στον Πεπίνον, γιὰ τὸ μὲν λές τώρα «σεῖς» κι' ὅχι «σὺ» ὅπως μούλεγεσ στὴν ἀρχή. Μήπως ἄλλαξα μέσα σὲ μιά ὥρα;

— Όχι... μὰ...

— Δέν έχει μὰ... Εἵμαστε συνά- δελφοι! Μίλα μου λοιπὸν σὰ συνάδελ- φος κι' έξακολούθησε ὅπως ἀρχισες. Καὶ πρῶτα-πρῶτα, σὺ 'σαι ὁ στρατιω- τικὸς νουνός μου!

— Πῶς;

— Διάβολε! Σὺ δὲ μὲ βάφτισες; Σὺ δὲ μοῦ έδωκες (και ἀπὸ τόσο κοντὰ) τὸ βάπτισμα τοῦ πυρός;

— Καλὰ τὸ λές αὐτό! Εἶσαι βαφτι- στικός μου!

— Ἀπὸ τὴ στιγμή αὐτῇ, ὅλοι, ὁ λο- χίας, οἱ δεκανεῖς, οἱ παλιοὶ συνάδελφοι, γίνηκαν φίλοι μου.

Κουβεντιάσαμε καμμιὰν ὥρα. Ἀπάνω ἐκεῖ έμαθα και τὴν ἀφορμὴ, πὸ ὁ φί- λος μου εἶχε πάρει τὸ ἐπίθετο «Παρα- σόλης».

Τὸ ἀληθινὸ του ὄνομα ήταν Πεπί- νος. Ἀλλὰ δταν βρισκόταν στὴν Κο- χιγκίνα, απ' ὅπου εἶχε γυρίσει πριν ἀπὸ δεκαπέντε μέρες, γιὰ νὰ μὴ τὸν ψήνῃ ὁ ήλιος στίς πορεῖες, εἶχε στήσει πάνω στοῦ γυλιό του μὲ καλαμάκια μπαμποῦ μιά μικρούλα τέντα, πὸ τὴν ὀνόμαζε «τὸ πκρασόλι μου».

Τὸ εὔρημα αὐτὸ ἄρεσε στοὺς συνα- δέλφους του και τὸ μιμήθηκαν. Ἀπὸ τότε τοῦμεινε τὸ παρατσούκλι. ήταν ὅμως σωστὸ παλληκάρι ὁ Πεπίνος.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΙΟΝΙ

Ἀραιὸ-ἀραιὸ πέρφει τὸ χιόνι, μέσα στὴν πόλη, απ' τὸ πρωί. Σάν κάποιο κάτασπρο σεντόνι σ' ὅλη τὴ φύση θ' ἀπλωθεῖ. Τὸ κάθε τί νὰ τὸ σκεπᾷσει! Μὲ τοῦ βορριά τὴν κρύα πνοή, στὰ δέντρα τὰ γυμνά θὰ φτάσει και στ' ἀκροκλήνια θὰ σταθεῖ, Σάν κάποια πάλαικα λουλούδια πὸ ρίχνουν απ' τὸν οὐρανὸ — γὰν κάτι ὁμορφο κι' ἀγνὸ — τὰ παιχιδιάρικα ἀγγελούδια.

Μὲ τοῦφες ἄσπρες θὰ στολίσαι και τὰ φτερά τῶν σπουργιτιῶν. Καὶ στὴν αὐλή μας δὲ θ' ἀφίσει νὰ ξαναρθοῦν ἄλλη φορά.

Τ' ἄσπρὸ του χρώμα θὲ νὰ δώσει στίς στέγες ὅλων τῶν σπιτιῶν. Καὶ τῶν παιδιῶν θὲ νά'ναι πόση ἡ ζωηρότη κι' ἡ χαρά!

Τρελλὰ νὰ παίζουν μέσ' στὰ χιόνια ἀπὸ μακρὰ θὰ τὰ θεωρᾷ κι' ἄχ! πόσο θὰ τὰ λαχταρᾷ κι' ἐγὼ τὰ παιδικὰ μου χρόνιά!..

ΓΙΑΝΝΗΣ Α. ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

ΠΡΟΣΚΟΠΟΣ

Στὸ μικρὸ μου ἀδελφὸ Χριστόφορο

— Άν και πέρασαν ἀπὸ τότε πολλὰ χρόνια, τὸ πέπλο τῆς λήθης δέν έσθυσε τίποτ' απ' τὴ μνήμη μου, ὅπου οἱ πα- ραιμικρότερες λεπτομέρειες ξεχωρίζουν βαθεῖα χαραγμένες, σάν κάθε τί πὸ ἐκάνε νὰ χτυπήσῃ δυνατότερα ἡ εὐαί- σθητη παιδικὴ μας καρδιά.

Μόλις εἶχα κλείσει τὰ έντεκα κι' ἡ μητέρα μου, ένθουσιασμένη γιὰ τὸν προβιδασμό μου μὲ ἄριστα στὸ σχο- λεῖο, μ' έγγραψε στὴ Δεκάτη Ὁμάδα τῶν Προσκόπων, πὸ ἐκεῖνο τὸ καλοκαίρι μᾶς ὑποσχόταν μιά μεγάλη έξοχική ἐκδρομή.

Νὰ γίνω πρόσκοπος! Αὐτὸ ήταν τ' ὄνειρο, τὸ πρῶτο παιδικὸ μου ὄνειρο, πὸ ἡ σκέψη του μ' ἐκάνε νὰ μείνω ἄγρυπνος κάμποσες νύχτες. Πράμα ὅχι και τόσο εύκολο· χρειαζόνταν έξετά- σεις, νὰ μάθω ἀπόξω τὸ «Έγκόλπιον τοῦ Έλληνο Προσκόπου», ὁ προσκο- πικὸς ὅρκος κι' ένα σωρὸ ἄλλα. Αὐτὰ ὅμως γιὰ μένα δέν ήταν τίποτα μπρο- στὰ στὴν ἱκανοποίησιν πὸ θὰ αἰσθα- νόμουν, σάν θὰ περνοῦσα ντυμένος χαλὶ απ' τὴ γειτονιά μου και θὰ μ' ἐκοίτα- ζαν οἱ φίλοι μου μὲ βλέμματα γεμάτα πόθο, — μὰ και σεδασμό.

Ὅλα πῆγαν μιά χαρά. Κι' ένα ὁμορφο πρωί, φόρεσα τὴ στολή μου, πῆρα στοῦ χέρι τὸν κοντό μου (πὸ ήταν δυὸ φορές σάν τὸ μπῶί μου) και ξεκίνησα γιὰ τὰ γραφεῖα τῆς Ὁμάδας μου. Περπατοῦσα μὲ βῆμα στρατιω- τικὸ, καμαρωτὸς σάν κόκκορας και μὲ τὸ μέτωπο ψηλά. Εἶχα, βλέπετε, συ- ναίσθησιν τῆς ἀξίας τοῦ ἀτόμου μου...

Διάβασα, πάνω στον ἀσβεστωμένο τοῖχο τῆς αὐλῆς, τίς καρφωμένες εἰδο- ποιήσεις και τὴν «Ημηρεσία Διάταξιν». Σὲ πέντε μέρες, ἡ Ὁμάδα μας θὰ ξε- κινούσε γιὰ τὴν Κηφισιά ὅπου θὰ- μενε κατασκηνωμένη δέκα ὡς δώδεκα μέρες. Οἱ «συμμετέχοντες» έπρεπε νὰ εἶν' έφοδιασμένοι «μὲ πλήρη έξάρτυσιν» και τὰ λοιπά.

Σὲ λίγο, ὁ Ὑπαρχηγὸς μὲ σύστησε στοὺς συναδέλφους μου και μοῦ θύ- μισε, μὲ λίγα λόγια, τὰ καθήκοντα τοῦ Έλληνο Προσκόπου. Τί εὐτυχία αἰστάνθηκα τὴ στιγμή πὸ μούσφιγγε τὸ χέρι! Μοῦ φαίνόταν πὸς ήμουν ὅχι πιὰ παιδί, ἀλλὰ πολὺ μεγαλύτερος, σάν τὸν στρατιώτη πὸ τὸν ένθαρρύνει ὁ ζεωματικὸς προτοῦ τὸν στείλει στὴ μάχη...

Τὴν παραμονὴ τῆς μεγάλης μέρας, στοῦ σπύτι εἵμαστε ὅλο προετοιμασίες. Τὴ νύχτα δέν ἐκλείσα μάτι και τὸ πρῶτο λάλημα τοῦ κόκκορα μὲ βρήκε ὀρθό, ντυμένο, «μὲ πλήρη έξάρτυσιν» δη- λαδὴ φορτωμένο σὰ μεταγωγικὸ μου-

λάρι. Ἡ μητέρα μου επέμενε νὰ πάρω μαζί μου φανέλλες και τὸ μανδύα μου, ἐγὼ ὅμως έν μποροῦσα νὰ σηκώσω τίποτα περισσότερο, γιὰ τὸ μὲν βάρεναν πολὺ ἡ μπατανία μὲ τὴν παραφουσκω- μένη σάκκα πὸ εἶχα στὴν πλάτη μου.

Ὅλ' αὐτὰ κι' ἡ καρδία μου πὸ βρι- σκόταν πάνω στὴ σάκκα, μ' ἐκάναν νὰ φαίνουμαι σάν καμπούρης και περπα- τοῦσ' ἀκουμπισμένος γερὰ στον κοντὸ γιὰ νὰ κρατῶ τὴν ἰσορροπία μου, ένῶ τὸ παγούρι μου κουνιόταν ἐδῶ κι' ἐκεῖ σάν τὸ βαρίδι τοῦ ρολογιοῦ.

Ξεκινήσαμε στίς έπτά γιὰ νὰ πά- ρουμε τὸ τραῖνο τῶν έπτάμισιν στοῦ

σταθμοῦ τοῦ Λαυρίου. Εἵμαστε καμμιὰ εἰκοσαρὶ πρόσκοποι, τρεῖς ὑπενωμω- τάρχες, δυὸ ένωμοτάρχες κι' ὁ Ὑπαρ- χηγός. Στριμωχτήκαμε ὅλοι σ' ένα βα- γόνι και τὸ τραῖνο έφυγε.

Στὸ δρόμο, ὁ Παμίκος, ὁ μάγεραι τῆς Ὁμάδας, μᾶς διασκέδασε μὲ κάτι ἀνέκδοτα παραμῦθια πὸ αὐτὸς μονά- χος εἶχε τὸ μονοπώλιό τους. Τὰ διη- γόταν μὲ πολὺ χιούμορ, στολισμένα κά- που κάπου μὲ καλαμπούρια, — τὸ μόνο πὸ σερβίριζε ἀλατισμένο, γιὰ τὸ στὰ φαγιά του φοδύταν τ' ἄλατι ὅσο φο- δᾶται ὁ διάβολος τὸν ἁγιασμό.

(Ἐπτεῖ τὸ τέλος) ΓΙΑΝΝΗΣ ΧΙΔΙΡΟΓΛΟΥΣ

ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Β'. (Συνέχεια)

— Ωστόσο ὁ κύριος Γιάννης, μὲ τὴ βοήθεια τῆς Κατερίνας, κουβάλησε τὸ με- γάλιο καλάθι στὴν αὐλή. Ἐκεῖ ήταν και τὸ σπιτάκι τοῦ σκύλου, πὸ τὸ εἶχε φτενιάσει ὁ μαραγκός. Ἡ Μαρίκα έσκυψε κι' έκοίταξε απ' τίς τρυπίτσες τοῦ καλάθιοῦ.

— Νά τος! φώναξε τρελὴ απ' τὴ χαρά της. Ἐδῶ-μέσα εἶναι! Βλέπω τὰ μάτια του και τὴ μύτη του! — Γάβ! γάβ! — ἔκαμε ἀπὸ μέσα κι' ὁ σκύλος.

Ὁ κύριος Γιάννης τότε έλυσε τὸ σχοινὶ κι' άνοιξε τὸ καλάθι. Ἀμέσως πε- τάχτηκε έξω μιά οὐρὰ ἄσπρη και καφετιά, κι' ὅλοι ξεκαρδίστηκαν ἀπὸ τὰ γέλια.

— Εἶναι μεγάλος ἡ μικρός; — ρώτησε ἡ Μαρίτσα. — Αὐτὸ μπορείς νὰ

τὸ ἰδεῖς μονάχη σου! — τῆς ἀπο- κορίθηκε ἡ Κατε-ρίνα, τὴ στιγμή ἀκριβῶς πὸ ὁ σκύλος, ὅχι και π ο λ ὺ μεγάλος, πηδοῦσε έξω απ' τὸ καλάθι.

ήταν ὁμορ- φος, ζωηρός, κου- νοῦσε τὴν οὐρὰ του και σήκωνε στον καθένα τὸ μεγάλο του τρι- χωτὸ κεφάλι μὲ τὰ ξευπνότερα

μάτια του. Ἀμέσως μόλις βγήκε, έτρεξε σ' ένα δοχεῖο μὲ νερὸ πὸν ήταν σὲ μιά γωνιά τῆς αὐλῆς και, μὲ τὴν κόκκινη γλωσσίδα του, ἄρχισε νὰ πίνει, νὰ πίνει, ὡς πὸν δέν έμεινε κόμπος. Ἐπειτα ἄρχισε πάλι νὰ τρέχει, νὰ πηδάει και νὰ γανγίζει μὲ χαρά.

Ἡ Μαρίτσα έτρεχε ἀπὸ πίσω του, τὸν χαϊδεύεε κάθε φορὰ πὸν τὸν έφτανε, κι' έλεγε:

— Ὁ καίμενος! τρέχει νὰ ξεμουδιάσει, ὕστερ' ἀπὸ τόσες ὥρες πὸν ήταν κλεισμένος στοῦ καλάθι του... Τί ὁμορφος σκύλος!... Πῶς νὰ τὸν λένε ἄραγε; Δέν έχει ὄνομα; — Ἐχει δέν έχει, ἀποκορίθηκε ἡ μαμμά, εμεῖς μποροῦμε τώρα νὰ τοῦ δώσουμε ένα. Κι' ἐγὼ λέω νὰ τὸν βγάλουμε Ζωηρό, γιὰ τὸ ταιριάζει. — Ναι, ναι, εἶπε κι' ὁ μπαμπάς. Ζωηρὸ νὰ τὸν βγάλουμε. — «Ὁραῖα! φώναξε ἡ Μαρίκα. Ἐλα δῶ, Ζωηρέ!... Μὰ σάσου πιά, Ζωηρέ!»

Ἐ, ὁμορφος κι' αν ήταν, ἐπιτέλους ὁ σκύλος έπαψε τὰ χοροπηδήματα και στάθηκε. Ἡ Μαρίκα μπόρεσε τότε νὰ τὸν χαϊδέψει καλά και νὰ τὸν πάρει στὴν ἀγκυλιά της. Ἐπειτα τοῦ έδειξε τὸ σπιτάκι του πὸν τοῦ έρχόταν ἴσα-ἴσα. Κι' ένῶ οἱ ἄλλοι μπήκαν μέσα νὰ τοῦ εἰτοιμάσουν φαί, — κόκκαλα και μαῦρο ψωμὶ μουσκεμένο, — ὁ κ. Ζωηρὸς έμεινε νὰ παίξει μὲ τὴ Μαρίτσα, ένθουσια- σμένος μαζί της ὅσο κι' αὐτὴ απ' τὸν καινούργιο της φίλο.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ

Α, απητοί μου,

ΚΑΛΗ μας φίλη Χλόη μας είχε καλεσμένους, να γιορτάσουμε μαζί της την παραμονή της Πρωτοχρονιάς. Κι' επειδή δεν το ξέραμε για να πάμε, — ή πρόσκληση έγεινε νοερώς, — μάς έστειλε την έπομένη: τὰ κομμάτια μας από την πητή, τὰ δώρα του λαχνοῦ μας, τὸ μερτικό μας ἀπ' τὰ γλυκίσματα καί, τὸ καλύτερο ἀπ' ὅλα, ἕνα μεγάλο γράμμα, ὅπου ἡ Χλόη μάς περιγράφει πῶς γιορτάζεται στὸ σπίτι της ἡ παραμονή της Πρωτοχρονιάς.

Τὶ ὠραία, ἀλήθεια!... Ὁ πατέρας της Χλόης εἶναι τώρα Πειραιώτης: μὰ τὰ παιδικὰ του χρόνια τὰ πέρασε στὴ Σμύρνη κι' ἐννοεῖ νὰ κρατεῖ ἀκόμα, ἀμετάβλητα, στερεότυπα, τὰ παλιὰ ἔθιμα τοῦ τόπου του. Ἐτσι αὐτὸς ὁ ἴδιος καταρτίζει τὸ πρόγραμμα κάθε οἰκογενειακῆς γιορτῆς καὶ προπάντων τῆς πὶν μεγάλης, τῆς πὶν ἐπίσημης, τῆς Πρωτοχρονιάς. Ἀκοῦστε λοιπὸν πῶς ἦταν καταρτισμένο φέτος αὐτὸ τὸ πρόγραμ-

μα, ἀπὸ τὸ λαμπρὸ αὐτὸν οἰκογενειαρχῆ, γιὰ νὰ ξέρετε πῶς ἦταν καὶ πέρου, καὶ πῶς θὰ εἶναι ἀσφαλῶς καὶ τοῦ χρόνου. Ὡρα 9-10 μ. μ. Συγκέντρωση καὶ δεξίωση τῶν καλεσμένων, σπιτικῶν, συγγενῶν καὶ φίλων.

Ὡρα 10-11. Κάθονται ὅλοι ἐλὸ γυρα στὸ τραπέζι, ὅπου ὁ πατέρας κουβαλεῖ καὶ τοποθετεῖ μὴ μεγάλη, φουσκωμένη, πᾶνινη σακκούλα. Συνοδεύόμενος ἀπ' ὅλους, ἀρχίζει νὰ φάλλει τὰ κάλαντα καὶ στὸν ἴδιο καιρὸ, βοηθούμενος ἀπὸ τὴν κυρία του καὶ τὴν κόρη του, ἀδειάζει στὸ τραπέζι τὸ περιεχόμενο τῆς σακκούλας, πὺν ἀποτελεῖται «ἀπ' ὅλα τὰ εἶδη τῶν ξερῶν καὶ χλωρῶν φρούτων, πὺν θὰ βρεθοῦν τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη στὴν ἀγορά: καρύδια, μύγδαλα, φουντούκια, χουρμάδες, δαμάσκηνα, μανταρίνια, πορτοκάλια, ρόδια, κιδωνία κτλ». Κι' ἀρχίζει πᾶς ἡ ἀτέλειωτη αὐτὴ φρουτοφαγία, μὲ χίλια ἐπεισόδια καὶ γέλια. Πρωτοστατοῦν, ἐννοεῖται, τὰ παιδιά, πὺν τῶν ἄλλων πητὰ καὶ κρύβουν καὶ στὶς τσέπες. Ἡ μαμὰ τὰ ἐμποδίζει γιὰ νὰ μὴ στομαχιάσουν: ὁ μπαμπὰς ὅμως τὰ φέρνει καὶ μάλιστα τὰ προτρέπει, γιὰτὶ ἔτσι, λέει, ἔκανε κι' αὐτὸς ὅταν ἦταν μικρός...

Ὡρα 11-12. Διάλειμμα, καθαρισμὸς τοῦ τραπέζιου — καὶ φανταστήτε τὴ σουνὸ ἀπὸ φλούδες, τσέφλια καὶ κου-

κούτσια! — χορὸς ἀπ' τοὺς νεώτερος, καὶ χαρτοπαίξια ἀπ' ὅσους θέλουν νὰ δοκιμάσουν τὴν τύχη τους καὶ στὰ χαρτιά. Ἀλλὰ τί χαρτοπαίξια; **Μπακαράς** μ' ἑκατοστάρικα καὶ μὲ χιλιάρικα, σὰν αὐτοὺς πὺν συνειθίζουν τώρα-τώρα σὲ μερικὰ σπίτια;... Κάθε ἄλλο! Ἐνας οἰκογενειακὸς, ἀθωότατος καὶ γελαστικώτατος κοῦκος μὲ πενταροδεκάρες. Ἐτσι, σὲ διάστημα μιᾶς ὥρας δυὸ τυχεροὶ κέρδισαν ἀπὸ... τρεῖς δραχμές, κι' οἱ ἄλλοι, οἱ αἰτχοι, ἔχασαν μόλις ἀπὸ τριάντα λεπτά. Καὶ τί γέλια, τί γέλια μὲ τὸν κοῦκο!

Μεσάνυχτα. Σδύσιμο κι' ἀναμμα τῶν φῶτων πρὸς χαιρετισμὸ τοῦ Νέου Χρόνου καὶ κόψιμο τῆς πητὰς. Παίρνουν ὅλοι τὶς θέσεις τους γύρω στὸ τραπέζι, ὅπου κουβαλιέται θριαμβευτικὰ ἡ ἀγιο-δασυλιτική πητὰ κι' ὁ πατέρας, ὅπλισμένος μὲ μὴ μαχαίρα, ἀναλαμβάνει «τὰ καθήκοντα τοῦ σφαγιαστοῦ». Ἐπειδὴ ὅμως οἱ καλεσμένοι, παρόντες καὶ ἀπόντες, εἶναι πολλοὶ κι' ἡ πητὰ πρέπει νὰ μοιραστῇ ἀκριβοδίκαια σ' ὅλους, προηγούνται «γεωμετρικοὶ ὑπολογισμοί», — ἡ χαριτωμένη φράση εἶναι τῆς ἴδιας τῆς Χλόης, — πὺν βαστοῦν κάμποσο. Ἐντωμεταξὺ ψάλλουν τὸ τροπάρι τοῦ Ἀγίου Βασιλείου κι' ἡ Χλόη, θυμίζοντας στὸν πατέρα της νὰ βγάλει καὶ κομμάτια γιὰ τὴ Διάπλαση, «ἐπωφελείται τὴν εὐκαιρίαν» νὰ κάμει στὴν ὁμήγυρη τὸν πανηγυρικὸ της καὶ... νὰ ξεσπαθώσει!

Ἐπιτέλους οἱ ὑπολογισμοὶ τελειώνουν, ἡ πητὰ τεμαχίζεται, τὰ κομμάτια της σκεπάζονται μὲ μὴ πετσέτα κι' ἀρχίζει στὴν τύχη τὸ μοίρασμα. Πρῶτα παίρνουν οἱ σπιτικοί, ἔπειτα οἱ καλεσμένοι, μὲ τὴ σειρά πὺν ὀρίζει ὁ πατέρας. Ἡ Χλόη πῆρε καὶ τὰ κομμάτια τῆς Διαπλάσεως, εὐχόμενη νὰ βρεθεῖ τὸ νόμισμα σὲ κανέν' ἀπ' αὐτά. Ἀλλὰ πὺν! τὸ νόμισμα ἔτυχε σ' ἕναν πλούσιο ἐφοπλιστὴ, κι' ὅλοι πᾶς εἶπαν «ὅπου εἶναι τὰ πολλά, πᾶνε καὶ τὰ λίγα». — Ἐ, δὲν πειράζει. Καὶ τοῦ χρόνου...

Ὡρα 12.30' — 1 π. μ. Φάγωμα τῆς πητὰς μαζί μὲ τὰ ἄλλα πρωτοχρονιάτικα γλυκά. Διάλειμμα. Κι' ὕστερα τὸ μοίρασμα τῶν δώρων: Καθένας παίρνει τὸ λαχνὸ του (οἱ λαχνοὶ τῶν ἀπόντων φυλάγονται ἀπὸ τὴ Χλόη χωριστά), κι' ὁ πατέρας τοῦ δίνει τὸ δῶρο πὺν ἀντιστοιχεῖ, τυλιγμένο καλὰ στὸ χαρτί καὶ «μὲ τὴν παράκληση νὰ τὸ χρησιμοποιοῦν ἀμέσως». (Ὅυτε δέντρο, βλέπετε, οὔτε τίποτ' ἀπ' αὐτὰ τὰ φράγκικα: ἦθη κι' ἔθιμα πρωτότυπα ἑλληνικά.) Τὰ δῶρα αὐτὰ εἶναι κυρίως παιδικὰ παιχνίδια ἀπὸ ἐκεῖνα πὺν κάνουν θόρυβο: σφυρίχτρες, κουδουνίστρες, καραμούζες, ροκάνες κι' ἄλλα τέτοια, μικρὰ καὶ προπάντων φτηνά. Μπορεῖτε λοιπὸν νὰ φαντασθῆτε τὴ φασαρία, τὸ

κακὸ καὶ τὸ γέλιο πὺν γίνεται ὅταν, ἀφοῦ πάρουν ὅλοι τὰ δῶρα τους, τᾶνοι-γουν καὶ, σύμφωνα μὲ τὴν παράκληση τοῦ νοικοκύρη, ἀρχίζουν ἀμέσως νὰ τὰ... χρησιμοποιοῦν! Ἄν' ἔχετε τώρα τὴν περιέργεια νὰ μάθετε καὶ τί δῶρα ἔλαχαν στὴ Διάπλαση, ἰδοῦ: ἕνα κουκλάκι μωρὸ νοστιμότατο, καὶ μὴ κουδουνίστρα γιὰ νὰ τὸ μερώνει...

Καὶ τώρατὸ γράμμα τῆς Χλόης μας τελειώνει ἔτσι: «Σοῦ τὰ στέλνω μὲ τὶς καλύτερές μου εὐχές γιὰ τὸ 1925 καὶ εἶθε κατὰ τὴ διάρκειά του νὰ σὲ ἰδοῦμε, ἂν ὄχι δεκαεξασέλιδη, τουλάχιστο δωδεκασέλιδη».

Εἰχ' ἄδικο τώρα νὰ σᾶς μεταδώσω αὐτὴ τὴν περιγραφή; Ἄς εὐχηθοῦμε λοιπὸν στὴ Χλόη, ἔτσι ὠραία, ἔτσι ρωμέικα, γιὰ χρόνια καὶ χρόνια, νὰ γιορτάζει τὴν παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιάς στὸ χαρούμενο σπίτι της. Καὶ μὲ τὴν ἴδια εὐχή γιὰ ὅλους,

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΡΟΘΩΜΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΖ ΣΟΛΟΜΒΕ ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

Τὸ κούτσουρο κύλησε εὐκολα ὡς τὸ παράθυρο. Καὶ τότε ἡ Μαρίκα συλλογίστηκε:

«Ναί, μὰ πὺν τώρα πρέπει νὰ τὸ ξανασηκώσω ὀρθὸ, γιὰ νὰνεθῶ ἀπάνω;» Κι' ἔβαλε πάλι τὴ δύναμή της, χόπ! χόπ! καὶ τὸ σήκωσε.

«Μπράβο! φώναξε. Ἄς ἀνεθῶ τώρα, νὰ πλύνω μάνι-μάνι τὰ τζάμια μου!» Κι' ἀρχισε τὴν ἐργασία... μάνι-μάνι.

Σὲ λίγο μπῆκε κι' ὁ Γεροθωμάς. Καὶ καθὼς εἶδε τὴ Μαρίκα ἀνεδασμένη στὸ κούτσουρο νὰ πλένει τὰ τζάμια, γέλασε καὶ φώναξε:

— ὦ, τὴ νοικοκυρούλα μου!... Ἄρχισε, βλέπω, νὰ κάνει καὶ καθαριότητα!... Γιὰ καίταξ' ἐκεῖ! Ἐγὼ ποτὲ μου δὲ σκέφτηκα νὰ καθαρίσω τὰ τζάμια. Τί σοῦ εἶναι οἱ γυναίκες! Μικρὲς-μικρὲς καὶ ξέρουν τί θὰ πῇ σπῖτι. Εὐγε, μικρούλα μου, εὐγε! Καὶ τί ὁμορφιά πὺν τὴν ἔχεις!

Ἀλήθεια, τὸ προσωπάκι τῆς Μαρίκας ἦταν κατακόκκινο ἀπὸ τὴν πολλὴ ἐργασία. Μὰ γιὰ φανταστήτε, ὡς νὰ ῥίξει τὸ κούτσουρο, νὰ τὸ κυλήσει καὶ πάλι νὰ τὸ σηκώσει, κι' ὡς νὰ πλύνει ὅλα ἐκεῖνα τὰ τζάμια, ἀνεδοκατεβαίνοντας γιὰ νὰ βρέχει τὸ πανί της, πόσο ἀγωνίστηκε καὶ πόσο κουράστηκε ἡ μικρούλα. Γι' αὐτὸ εἶχε κοκκινίσει τὸ προσωπάκι της καὶ φάνταζε ἔτσι ὁμορφο μὲ τὰ ζωηρὰ ἐκεῖνα κοκκινάδια.

Στάσου ὅμως τώρα, ἐξακολούθησε ὁ Γεροθωμάς, νὰ σὲ βοηθήσω λίγο κι' ἐγὼ.

— Ὁχι, ὄχι, εἶπε ἡ Μαρίκα. Μόνη

μου θὰ τὰ πλύνω ὅλα. Ἐσεῖς νὰ μοῦ ἀνοιξετε μόνον τὸ παράθυρο.

— Γιατί;

— Γιὰ νὰ τὰ πλύνω κι' ἀπέξω. Ἰσα-ἰσα ἀπέξω εἶναι πὺν λερωμένα κι' ἐμποδίζουν τὸν ἥλιο νὰ μπαίνει.

Γελώντας, ὁ γέρος τῆς ἀναιξε τὸ παράθυρο. Χωρὶς νὰ τὴν ἀκούσει ὅμως, πῆρε κι' αὐτὸς ἕνα πανί κι' ἀρχισε νὰ καθαρίζῃ τὰ τζάμια ἀπέξω. Κι' οἱ δυὸ μαζί, τὰ καθάρισαν ὅλα μὴ χαρά. Ἐπειτα ὁ Γεροθωμάς σκούπισε τὰ νερά πὺν ἦταν χυμένα χάμω, γιὰ νὰ μὴν ἔχει ὑγρασία ἡ κάμαρα καὶ κρυώσει ἡ μικρή.

— Τώρα πρέπει καὶ νὰ σφουγγαρίσουμε, εἶπε αὐτὴ.

— Ὁχι σήμερα, τῆς ἀποκρίθηκε. Τώρα πρέπει νὰ βγῶ, νὰ κάμω κανένα γύρο, νὰ βγάλω κανένα λεφτό.

— Ἄμ' τὸ γάλα σας;

— Δὲν εἶχε ἄλλο ὁ γαλατάς, τὸ ἔσωσε κι' ἔφαγα ψωμάκι καὶ τυράκι. Δὲν πειράζει, καλὸ ἦταν κι' αὐτό.

Ἐλα, μὴν κατσουφιάζεις! Σοῦ λέω πῶς δὲν πειράζει ἂν δὲν ἦπια γάλα, ἀφοῦ ἔφαγα ψωμί καὶ τυρὶ. Τώρα λοιπὸν θὰ σὲ κλειδώσω μέσα, νὰ πᾶω νὰ πουλήσω τοὺς μύλους μου, καὶ θὰ γυρίσω τὸ μεσημέρι.

— Ὅσο σὺ, νὰ αὐτὰ τὰ πο- κόμματα ἀπὸ καρτόνι, νὰ τὰ κόβεις καὶ νὰ περνᾷ ἡ ὥρα σου. Ἄν' κρυώνεις, τυλίξου μὲ τὸ χράμι. Λοιπὸν, μικρούλα μου, καλὸ μεσημέρι! Ἀλήθεια, δὲ μοῦ χαρίζεις τὸνοματάκι σου;

Πῶς σὲ λένε;

— Μαρίκα μὲ λένε.

— Δηλαδή Μαρία... Μπράβο, ἔχεις κι' ὠρατὸ ὄνομα. Λοιπὸν ἀντίο, Μαρίκα μου!

— Στὸ καλὸ, κύρ-Γερο-θωμά!

Ὁ Γεροθωμάς πῆρε τὴ λογιέρα του καὶ τοὺς μύλους του καὶ βγήκε: ἄλλὰ τὰν ἦταν στὸ κατῶφλι, ὅρισε καὶ χαμογέλασε τῆς Μαρίκας.

Ἡ μικρὴ ἔτρεξε τότε καὶ τὸν φίλησε: ἡ φίλησε κι' ὁ Γεροθωμάς. ὦ, πόσο συγκίνησε αὐτὸ τὸ φίλι! Καὶ αὐτὸς ἀκούσε μὴ γειτόνισσα νὰ χτυπᾷ τὸ παιδί της, αἰστάνθηκε μῖσος ἐναντίον της καὶ σκέφτηκε: «Πῶς τῆς βαστά ἡ καρδιά νὰ δέρνη ἕνα μικρὸ παιδάκι!» Ὁ Γεροθωμάς, βλέπετε, πὺν δὲν ἦταν οὔτε καλὸς οὔτε κακός, ἀρχισε νὰ γίνεται καλὸς ἄνθρωπος...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Τί νὰ τὴν κάμει;

Τριγύριζε τοὺς δρόμους καὶ συλλογίσταν:

«Τὸ καμένο! Εἶδες ἐκεῖ τί ἔξυπνο καὶ προκομμένο κοριτσάκι; Κι' ὅμως τί αἰτχο, νὰ μὴν ἔχει προσατή. Ἄ, μπά, μπά! ἐγὼ δὲν τὸ ἀφίνω νὰ τὸ ξαναπάρουν ἐκεῖνοι οἱ χαμένοι! Θὰ τὸ πέθαιναν οἱ ἀλιτήριοι. Ἐγὼ θὰ τὸ κρύψω, ὡς νὰ πᾶν νὰ χαθοῦν, νὰ φύ-

«Κλάψετε, κλάψετε, παιδιά...»

γουν ἀπὸ δῶ... Τὸ θεατὸ τους σήμερα εἶναι κλειστό... Θὰ τρέχουν καὶ θὰ γυρεύουν τὴ Μαρίκα. Ἄμ' δέ; ἂν ἔχουν τύχη, θὰ τὴ βροῦν... Ἄν' ἔρθει ὅμως ἡ ἐξουσία καὶ μοῦ τὴν πάρει νὰ τοὺς τὴ δώσει; Ἄ, μπά, δὲ γίνεται! Μήπως εἶναι παιδί τους; Θὰ τὸ πάρει καὶ θὰ τὸ βάλει στ' Ὀρφανοτροφεῖο. Καὶ νὰ σοῦ πῶ, ἐκεῖ δὲν θὰ περνᾷ ἄσχημα. Θὰ καλοεσταίνεται, θὰ καλο-τρώει, τίποτα δὲν θὰ τῆς λείπει...

Αὐτὰ συλλογίσταν ὁ Γεροθωμάς, γυρίζοντας τοὺς δρόμους γιὰ νὰ πουλήσει τοὺς μύλους του. Καὶ τόσο ἦταν βυθισμένος στὶς σκέψεις του, ὡστε ξε-χνοῦσε νὰ παίζει πότε-πότε τὴ φλογέρα του καὶ νὰ λέει τὸ γνωστὸ του ἐκεῖνο τραγουδάκι:

Κλάψετε, κλάψετε, παιδιά,
Γιὰ νὰ σᾶς πάρει ἡ μαμὰ
Μυ-ύλους τοῦ Γεροθωμά!

Ἄξαφνα εἶδε μὴ μακριὰ σειρὰ κο-

ρίτσια πὺν πῆγαιναν δυὸ-δυὸ. Ἀπὸ τὴ φορεσιά τους, τὰ γνῶρισε πῶς ἦταν τοῦ Ὀρφανοτροφείου καὶ στάθηκε νὰ τὰ ἰδεῖ καθὼς περνοῦσαν μπροστὰ του. Ἐθαύμαζε τὸ καλὸ τους βάδι-μα, τὴν καλὴ τους ὄψη, τὰ μάλλινά τους φορέματα, κι' ἔλεγε μέσα του μὲ χαρά: «Ἐτσι θὰ εἶναι κι' ἡ Μαρίκα μου!» Ἀλλὰ ἡ χαρά του χάθηκε εὐθὺς. Γιατὶ ἐν' ἀπὸ τὰ κοριτσάκια ἐκεῖ-να, ἅμα εἶδε τὸ Γεροθωμά, βγήκε ἀπ' τὴ γραμμὴ του ἕνα βῆμα γιὰ νὰ ἰδῇ καλύτερα τοὺς μύλους του καὶ, χωρὶς νὰ θέλῃ, στάθηκε.

Ἡ κυρία τότε πὺν ὀδηγοῦσε τὰ ὀρφανά, μ' ἕνα βλέμμα τῆς τόκαμε νὰ ξαναμπεῖ στὴ γραμμὴ καὶ νὰ ἐξακολουθήσει τὸ δρόμο του κατακόκκινο ἀπὸ ντροπή. Ἡ κυρία βέβαια ἔκαμε καλὰ: δὲν μπορούσε νὰ φέρει τὰ πρόβατά της νὰ σκορπίζον, νὰ στέκονται καὶ νὰ χαζεύουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Τοῦ Γεροθωμά ὅμως αὐτὸ τοῦ ἔκανε κακὴ ἐντύ-πωση καὶ συλλογίστηκε: «Ἄ, μπά, μπά! Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ μὴ μποροῦν νὰ σταθοῦν ὅποτε θέλουν! Νὰ πηγαίνουν δυὸ-δυὸ στὴν ἀράδα, μὲ τὰ μάτια χαμηλωμένα! Ἄ, μ' αὐτὸ δὲν εἶναι ζωὴ, δὲν ὑποφέρεται! Δὲν τὴ βάζω ἐγὼ ἐκεῖ-μέσα τὴ Μαρίκα μου, δὲ θὰ περνᾷ καλὰ. Ἄλλου, ἄλλου! Θὰ βρεθοῦν καλοὶ ἄνθρω-

ποι νὰ τὸ περιποιηθοῦν τὸ κοριτσάκι μου. Θὰ μιλήσω ἐγὼ τῆς κυρά-Εὐανθίας. Ἀλλὰ πρέπει πρῶτα νὰ φύγουν οἱ σαλτιμπάγκοι... ὦ, ὦ, δώδεκα παρὰ τέταρτο!... Ἄς τρέξω νὰ πουλήσω μερικὸς μύλους γιὰ τὸ φαγάκι τῆς μικρούλας. Τώρα, βλέπετε, δὲν εἶμαι μονάχος μου!»

Ἀλήθεια, γι' αὐτὸ εἶχε βγεῖ καὶ σήμερα μὲ τοὺς μύλους ὁ Γεροθωμάς.

(Ἀκολουθεῖ)

ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

(Συνέχεια, 12η σελ. 46)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Κανονισμός της Σελίδος
Συνεργασίας Συνδρομητών.
— Παιδικόν Πνεῦμα.

1.—Σε κάθε φυλλάδιον της «Διαπλάσεως», σχεδόν τακτικά, μία σελίδα, ή έκτε, είναι αφιερωμένη στη δημοσίευση μικρών λογοτεχνικών έργων των ψευδωνυμικών της φίλων. Η σελίδα αυτή ονομάζεται «Σελίς Συνεργασίας Συνδρομητών» και, για συντομία, αναφέρεται μόνο με τὰ ὀνόματα Σ. Σ. Σ.

2.—Η δημοσίευση του «Οδηγού», στην αρχή του χρόνου, και κατόπιν Προκηρύξεις ή «Αποτελέσματα Διαγωνισμών, ή έκτοπιζον τη Σελίς Σ. Σ. από τὸ φύλλον ή την περιορίζουν σε δύο τρεῖς μόνο στήλες. Τὸ ἴδιο κ' όταν υπάρχουν πολλές Μικρές Ἀγγελίες ή πολλή Ἀλληλογραφία. Γενικά, ή Σ. Σ. Σ. εξαρτάται ἀπὸ τὴν ἄλλη ὕλη πού δημοσιεύεται ὑποχρεωτικὰ στὶς τρεῖς τελευταῖες σελίδες τοῦ φύλλου.

3.—Τὰ στελλόμενα γιὰ τὴ Σ. Σ. Σ. ἔργα ή κομμάτια, μπορούν νὰ εἶναι πεζοή ή ἔμμετρα, πρωτότυπα ή μεταφρασμένα. Πρέπει όμως νὰ εἶναι ἀδημοσίευτα, νὰ ἔχουν παιδαγωγικὸ χαρακτήρα, νὰ ἐννοούνται ἀπὸ παιδιά και νὰ μὴν ὑπερβαίνουν τὴ μισὴ στήλη.

4.—Τὰ δημοσιεύόμενα στὴ Σ. Σ. Σ. εἶναι συνήθως παιδικὰ ποιήματα, διηγήματα, ἐντυπώσεις ἀπὸ τὴν παιδικὴ ζωὴ, περιγραφές, ἱστορικὰ ή ἀστεία ἀνέκδοτα, σκέψεις κτλ. σὺν αὐτὰ πού δημοσιεύονται και στὶς ἄλλες σελίδες τοῦ φύλλου. Κομμάτια ἀκατάλληλα γιὰ τὸ περιοδικὸ μας δὲν εἶναι δεκτὰ, ὅσο ὥρα καὶ ἂν εἶναι. Ἐπίσης δὲν εἶναι δεκτὰ σὲ ἄλλη γλῶσσα ἀπ' αὐτὴ πού γράφεται ή «Διαπλάσις». Σκοπὸς τῆς Σ. Σ. Σ. εἶναι νὰ γυμνάξῃ τὰ παιδιά πού ἔχουν λογοτεχνικὸ ἔλεος, πῶς νὰ σκεφτοῦν ἔργα, δικὰ τους ή νὰ μεταφράζουν καλά ἀπὸ τίς ξένες γλῶσσες πού σπουδαίνουν. Ἀλλὰ λογοτεχνία δὲν γίνεται σήμερα σὲ ἄλλη γλῶσσα ἀπὸ τὴ δημοτικὴ. Λογοτεχνία ὅμως γίνεται και μὲ παιδικὰ ἔργα, — γραμμένα δηλ. γιὰ παιδιά— πού μπορεί νὰ εἶναι κ' ἀριστουργήματα.

5.—Κάθε κομμάτι, στελλόμενον γιὰ τὴ Σ. Σ. Σ., πρέπει νὰ εἶναι γραμμένον χωριστὰ, μόνο του, καθαρά, εὐανάγνωστα, μὲ πλατειές γραμμές και μὲ περιθώριο γιὰ τίς διορθώσεις, κ' ἀπὸ τὴ μὴ χρειάζεται ἀντιγραφή γιὰ νὰ σταλῇ στὸ τυπογραφεῖο. Τὰ δυσανάγνωστα, τὰ μουντζουρωμένα, τὰ κατὰστάτα χειρόγραφα ή Διάπλasis οὐτε κἀν τὰ διαβάζει.

6.—Τέτοια κομμάτια, κάθε ψευδωνυμικός, συνδρομητής ή ἀδελφί του, — χωρὶς ψευδώνυμο δὲν ἐπιτρέπεται, — ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ

στελῇ ὡς δικτὼ στὸ διάστημα τοῦ χρόνου, δηλαδὴ ἀπὸ δύο καὶ ἑκατομμύρια, εἰτε καὶ τὰ δύο μαζί, εἰτε ἕνα-ἕνα. Ἀλλὰ σὲ κάθε κομμάτι, ἀπὸ πάνω, πρέπει νὰ γράφῃ: «1ο (ή 2ο) κομμάτι Σ. Σ. Σ. γιὰ τὴν δεινὰ Τριμηνία, τοῦ τέδε» (ὄνομα και ψευδώνυμο) κ' ἀπὸ κάτω πάλι τὸ ψευδώνυμό του.

7.—Η Διάπλasis διαβάζει τὰ κομμάτια πού λαβαίνει καθ' ἑβδόμην καὶ, στὴν Ἀλληλογραφία κάθε φύλλου, στὴ στήλῃ πού ἐπιγράφεται «Διὰ τὴν Σ. Σ. Σ.» ἀναφέρει τὰ ἐγκρινόμενα με ἀξίοντα Ἀριθμὸ Ἐγκρίσεως, ἀναφέρει και τέτοια ὑποκείμενα και λέει γιὰ ποῦ λόγο ἀπορρίπτεται. Τὰ ἐγκρινόμενα τὰ δημοσιεύει με τὴ σειρά τους. Ἐπειδὴ ὅμως μία Σελίς πρέπει νὰ εἶναι ποικίλη, γιὰ νὰ διαβάζεται καὶ εὐχάριστα, (νὰ μὴν ἔχῃ δηλαδὴ ὅλο ποιήματα, ή ὅλο διηγήματα, ή ὅλο ἀστεία κτλ.) ὅταν εἶναι στὴ σειρά δύο-τρία ὅμοια κομμάτια, ή Διάπλasis παίρνει τὸ ἀρχαιότερο, — ἔκτεον δηλαδὴ πού ἔχει τὸ μικρότερο Ἀριθμὸ Ἐγκρίσεως, — κ' ἀφίνει τὰ ἄλλα γιὰ κατοπινὰ φύλλα. Ἐπίσης, ὅταν εἶναι στὴ σειρά πολλὰ ἐκτενὴ κομμάτια και χρειάζεται γιὰ τὴ Σελίς κ' ἕνα συντομότερο, ή Διάπλasis πηδᾷ μερικὸν ἀριθμὸν ὡς νὰ τὸ βοᾷ. Γ' αὐτὸ στὴ Σελίς τὰ κομμάτια δὲν μπαίνουν πάντα με τὴ σειρά πού ἔχουν ἐγκρίθη, ἀλλὰ συχνὰ προηγείται ἕνας μεγαλύτερος ἀριθμὸς ἀπὸ ἕνα μικρότερο.

8.—Ὅταν συμπληρωθῇ ὁ ἀριθμὸς τῶν κομματιῶν πού μπορούν νὰ χωρῶσιν στὰ φυλλάδια μίας τριμηνίας, ή Διάπλasis δηλώνει ὅτι δὲν δέχεται ἄλλα γιὰ τὴν τριμηνίαν ἐκτείνῃ κ' ἡ ἀποστολὴ σταματᾷ, ὡς νὰ δηλώσῃ πάλι ὅτι δέχεται γιὰ τὴν ἐπόμενη. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν μπορεί νὰ ἔξῃ ἀπὸ πρὶν πᾶσα ἀκριβὸς κομμάτια δὲν χωρῶσιν, — γιὰτι καθὼς εἴπαμε, ὁ χώρος τῆς Σ. Σ. Σ. ἐξαρτάται ἀπὸ τὴν ζωὴ, ἀπὸ τὸ φυσικὸ, πού εἶναι και τὰ καλύτερα. Ὅποσὸν ποτε ή Διάπλasis δὲν δίνει λόγο σὲ κανένα γιὰ τὸν Π. Πνεῦμα πού τὴν στέλνει, κ' οὐτε ποῖα ἐγκρίνει ἀναφέρει οὐτε ποῖα ἀπορρίπτει. Καὶ τοῦτο γιὰτι λαβαίνει τόσο πολλά, ὥστε θάταν ἀδύνατον νὰ κρατῇ λογαριασμὸ.

9.—Κομμάτια στὴ Σ. Σ. Σ. και Παιδικὰ Πνεύματα δὲν δημοσιεύονται παρὰ μόνο τὰ ἐγκρινόμενα ἀπὸ τὴ Διάπλasi δωρεάν. Μετὰ πληρωμὴ κανεὶς δὲν μπορεί νὰ δημοσιεύσῃ τίποτα στὸ φύλλον, παρὰ μόνο μικρὸς Ἀγγελίς, κ' αὐτὲς πάλι σύμφωνα με τοὺς ὁρους τοῦ Γ' Κεφαλαίου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

«Η Βιβλιοθήκη τῆς «Διαπλάσεως»» — Ἀλλὰ βιβλία πωλούμενα δὲν γραφεῖτο τῆς. — Ἐμβάσματα. — Ἀνοικτοὶ Λογαριασμοί.

1.—Ἐκτός ἀπὸ τὰ φυλλάδια πού ἀποτελοῦν τοὺς Τόμους τῆς, ή Διάπλasis ἐκδίδει και βιβλία χωριστὰ, με τὸ γενικὸ τίτλο «Βιβλιοθήκη τῆς Διαπλάσεως». Τὰ βιβλία αὐτὰ, λεγόμενα «Τόμοι τῆς

Βιβλιοθήκης», ἀνεξάρτητα τὸ ἀπὸ τὰ ἄλλα, περιέχουν ἀπὸ ἕργο ὁλόκληρο, συνήθως μυθιστορημα εἰκονογραφημένο γιὰ παιδιά και γιὰ οἰκογένειες.

2.—Ἀπὸ τοὺς Τόμους αὐτοὺς «Βιβλιοθήκης», πού ἀρχιστὸν 1883, οἱ περισσότεροι ἔξω ἀντλήθη. Μένουν ὅμως αὐτοὶ ἄκομα. Συχνὰ δημοσιεύονται στὴ «Διάπλasi» ὁ σχετικὸς Τόμος κατὰλογος. (Δημοσιεύεται και μερὰ στὴν ἴδια σελίδα κ' ἐκεῖ ῥεῖ κανεὶς νὰ ἰδῇ ποῖοι Τόμοι Βιβλιοθήκης, ὑπάρχουν ἀπὸ και πόσο στοιχίζει ὁ καθένας.)

3.—Ὁ νεώτερος Τόμος «Βιβλιοθήκης» εἶναι τὸ μυθιστορημα τοῦ κ. Ξενοπούλου «Η Ἀφροῦλα μου». Ἐτοιμάζονται ἐκδοθῆναι καὶ ἄλλα. Κατὰ τὴν νικη ὁμολογία, ή «Βιβλιοθήκη Διαπλάσεως» ἔχει τὰ καλύτερα βιβλία πού φανηκαν ὡς τὰ στὴν Ἑλλάδα γιὰ παιδιά και οἰκογένειες, γραμμένα ή μεταφρασμένα ἀπὸ τοὺς πῶς ἐκτενέως λογοτέχνες, Παλαμά, Φέρη, Ἀννίνο, Κουρτίδη, Ξενοπούλου κτλ.

4.—Ἐκτός ἀπὸ τοὺς Τόμους «Βιβλιοθήκης», στὸ Γραφεῖο τῆς «Διαπλάσεως» βρίσκονται ἄλλα βιβλία συνεργατῶν τῆς, ὡς τὰ «Ἀπαντα» τοῦ Ξενοπούλου (γιὰ μεγάλους), τὰ Διηγήματα Μαρκέτου, (γιὰ παιδιά), κτλ. αὐτὸν δημοσιεύεται σὲ φύλλον Τυποκατάλογο Βιβλίων ὅμως δὲν ἀναφέρονται στοὺς Τυποκατάλογους αὐτοὺς, τὸ Γραφεῖο «Διαπλάσεως» δὲν προμηθεύει.

5.—Ἐκτός ἀπὸ τοὺς Τόμους «Βιβλιοθήκης», στὸ Γραφεῖο τῆς «Διαπλάσεως» βρίσκονται ἄλλα βιβλία συνεργατῶν τῆς, ὡς τὰ «Ἀπαντα» τοῦ Ξενοπούλου (γιὰ μεγάλους), τὰ Διηγήματα Μαρκέτου, (γιὰ παιδιά), κτλ. αὐτὸν δημοσιεύεται σὲ φύλλον Τυποκατάλογο Βιβλίων ὅμως δὲν ἀναφέρονται στοὺς Τυποκατάλογους αὐτοὺς, τὸ Γραφεῖο «Διαπλάσεως» δὲν προμηθεύει.

6.—Ἐκτός ἀπὸ τοὺς Τόμους «Βιβλιοθήκης», στὸ Γραφεῖο τῆς «Διαπλάσεως» βρίσκονται ἄλλα βιβλία συνεργατῶν τῆς, ὡς τὰ «Ἀπαντα» τοῦ Ξενοπούλου (γιὰ μεγάλους), τὰ Διηγήματα Μαρκέτου, (γιὰ παιδιά), κτλ. αὐτὸν δημοσιεύεται σὲ φύλλον Τυποκατάλογο Βιβλίων ὅμως δὲν ἀναφέρονται στοὺς Τυποκατάλογους αὐτοὺς, τὸ Γραφεῖο «Διαπλάσεως» δὲν προμηθεύει.

7.—Ἐκτός ἀπὸ τοὺς Τόμους «Βιβλιοθήκης», στὸ Γραφεῖο τῆς «Διαπλάσεως» βρίσκονται ἄλλα βιβλία συνεργατῶν τῆς, ὡς τὰ «Ἀπαντα» τοῦ Ξενοπούλου (γιὰ μεγάλους), τὰ Διηγήματα Μαρκέτου, (γιὰ παιδιά), κτλ. αὐτὸν δημοσιεύεται σὲ φύλλον Τυποκατάλογο Βιβλίων ὅμως δὲν ἀναφέρονται στοὺς Τυποκατάλογους αὐτοὺς, τὸ Γραφεῖο «Διαπλάσεως» δὲν προμηθεύει.

8.—Ἐκτός ἀπὸ τοὺς Τόμους «Βιβλιοθήκης», στὸ Γραφεῖο τῆς «Διαπλάσεως» βρίσκονται ἄλλα βιβλία συνεργατῶν τῆς, ὡς τὰ «Ἀπαντα» τοῦ Ξενοπούλου (γιὰ μεγάλους), τὰ Διηγήματα Μαρκέτου, (γιὰ παιδιά), κτλ. αὐτὸν δημοσιεύεται σὲ φύλλον Τυποκατάλογο Βιβλίων ὅμως δὲν ἀναφέρονται στοὺς Τυποκατάλογους αὐτοὺς, τὸ Γραφεῖο «Διαπλάσεως» δὲν προμηθεύει.

(Στὸ ἐρχόμενο τεύχος)

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η μαμμὰ μετρεῖ τὰ κουλουρά, πού κάνει. Κ' ὁ Τότης πού παρυστέκει:

— Μὴν τὰ μετρεῖς, μαμμὰ, γιὰτι θὰ βγοῦν σωστά.

— Μὰ θὰ σοῦ φάω ἐγὼ πέντ' ἄλλοι.

Μυστικὴ Φωνή

— Τὸ μικρὸς Τάκης βλέπει κοντὰ ή Νίτσα ἕναν Ἀράπη και τῆς βοᾷ:

— Τὸ νοῦ σου, Νίτσα, μὴ σὲ πνέει τὸ φῶς!

Ρωβύρος

— Τρέξτε, πιάστε τον!

— Γιατί; τί ἔκανε;

— Λέει πὼς πάει νὰ σκοτώσῃ... ὦρα του!

Μικρὸς Καλλιτέχνης

— Τρέξτε, πιάστε τον!

— Γιατί; τί ἔκανε;

— Λέει πὼς πάει νὰ σκοτώσῃ... ὦρα του!

Μικρὸς Καλλιτέχνης

— Τρέξτε, πιάστε τον!

— Γιατί; τί ἔκανε;

— Λέει πὼς πάει νὰ σκοτώσῃ... ὦρα του!

Μικρὸς Καλλιτέχνης

— Τρέξτε, πιάστε τον!

— Γιατί; τί ἔκανε;

— Λέει πὼς πάει νὰ σκοτώσῃ... ὦρα του!

Μικρὸς Καλλιτέχνης

— Τρέξτε, πιάστε τον!

— Γιατί; τί ἔκανε;

— Λέει πὼς πάει νὰ σκοτώσῃ... ὦρα του!

Μικρὸς Καλλιτέχνης

— Τρέξτε, πιάστε τον!

— Γιατί; τί ἔκανε;

— Λέει πὼς πάει νὰ σκοτώσῃ... ὦρα του!

Μικρὸς Καλλιτέχνης

— Τρέξτε, πιάστε τον!

— Γιατί; τί ἔκανε;

— Λέει πὼς πάει νὰ σκοτώσῃ... ὦρα του!

Μικρὸς Καλλιτέχνης

— Τρέξτε, πιάστε τον!

— Γιατί; τί ἔκανε;

— Λέει πὼς πάει νὰ σκοτώσῃ... ὦρα του!

Μικρὸς Καλλιτέχνης

καὶ τὰς γέρας, σὺν ἡσόν μικροῦλα, στὴ γιορτὴ τοῦ μπαμπὰ ή τὴν Πρωτοχρονιά... Ὡστόσο και μιά δραχμὴ ἂν ἔσταλιν, τὴν ἴδια ἀξία θάχε, ἂν θάταν δ, τι μπορούσε νὰ δώσῃ. Κ' ἂν προβάλλω σήμερα τὸ ἔργο σου παράδειγμα, δὲν εἶναι γιὰ νὰ κἀμω νὰ δώσουν ὅλοι ἀπὸ 100 δραχμῆς, πού καθένας δὲν μπορεί νὰ τῆς ἔχῃ, ἀλλὰ γιὰ νὰ δώσουν, πὸν ἡλίγο, ὅ, τι μπορούν. — Ναι, μὲν κακοφαίνεται και μὲν πού σὰς ἐκεῖ στὴν Αἴγυπτο γιερτῆσας Χριστοῦγεννα και Πρωτοχρονιά τόσο ἀργότερα ἀπὸ μᾶς. Κ' εὐχόμαι νὰ κανονισθῇ πᾶς αὐτὸ τὸ ζήτημα και, εἰτε μετὰ τὸν ἕνα τρόπο εἰτε μετὰ τὸν ἄλλο, ὅλοι οἱ ὀρθόδοξοι νὰ χαίρομαστε πάλι μαζί, τὴν ἴδια μέρα, τίς μεγάλες αὐτὲς χαρές.

Τὸ κομμάτι σου ἐκτείνω, Μοῦσα, ἦταν τόσο ὥρατο, ὥστε τὸ ἐνέκριναν και τὸ δημοσίευσαν ἂν καὶ ὑπερβῆναι λίγο τὸ μέτρο. Μύριζε θάλασσα, φανόταν παρμένο ἀπὸ τὸ φυσικὸ και, μ' ἔδωκε τίς μικρὰς ἀτέλειες τοῦ ὕφους, ἔδωκε τὴν ἐντύπωση πού εἶχε και σὺ ἀπ' τὸ θέαμα. Θὰ καμῆς καλά νὰ ἐξακολουθήσῃς νὰ γράφῃς τέτοια. Καὶ μάλιστα ἀπὸ τοῦ χρόνου πού ἔλας τῆς ταλίσσης πᾶς τὴν Δ' τοῦ Γυμνασίου και τὰ βιβλία σου. Τώρα πρέπει νὰ καταγίνῃσαι μόνο στὰ μαθήματά σου, ἀφοῦ τὰ βρίσκεις και τόσο δύσκολα. Καὶ δὲν πειράζει ἂν δὲν θὰ σοῦ γράφῃς παρὰ μόνο κάπου — κάπου, ὅταν θὰ βρίσκῃς καιρό.

Παραστὰς οἱ χιονίστρες, Ἀλκήστεις, και κρῖμα πού δὲν ἔρω ἄλλο γιὰτρικὸ ἀπὸ τὸ... μαγιό-νερο. Διάβασα τὰ καινούργια σου ποιήματα και τὰ ἔδωσα και σὸν κ. Ξ. Ὅμορφα εἶναι στὴν οὐσία τους, ἀλλὰ τὰ σιχαίμῃς ή σιχαίμῃς ἀτέλεια κ' ή παλιολογία. Δὲν ἔβρεις δηλαδὴ ἄκομα νὰ κάνῃς στίχους ἀρμονικοὺς και συχνὰ ἔπανα-λαμβάνεις τὰ ὅσα. (Ἐξάφνα στὸ πρῶτο, σὲ κάθε στίχον τετραστίχο, λές γιὰ πούλι.) Νὰ διαβάξῃς τὰ ἔργα τῶν δοκίμων μας ποιητῶν, τοῦ Δροσίνῃ προπάντων πού εἶναι τοῦ εἶδους σου. Ἐπειμὸν θὰ μὲθῃς.

Ἄ, τί χαρὰ, παιδί μου κ' ἀξέ-χαστη Μυροδόσσα Φύσις, πού ἔλαβα γράμμα σου ὕστερ' ἀπὸ 14 χρόνια! Φιλὸ γλυκὰ τὴ μικρὴ σου Εὐγε-νοῦλα και τῆς εὐχόμαι νὰ μετίσῃ τῆς μαμμᾶς τῆς και τῆς δόξῃς τῆς στὴ Διάπλasi και σ' ὅλα.

Εὐτυχία Ραββίου, σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ἐπιστάθωμα, ἀλλὰ ἔλασας νὰ μὲ γράφῃς και τὸνομα τῆς νέας μου φίλης. Εὐχαριστῶ και γιὰ τὰ τόσο καλά λόγια. Ναι, τώρα πού εἶσαι στὴν Δ' τοῦ Γυμνασίου και πού σκοπεύεις μάλιστα νὰ ἐπιδοθῇς στὴ Φιλολογία, μπορείς νὰ διαβάξῃς ὅ, τι δὴνεις φιλολογικῶς, ἀρκεῖ νὰ μὴν εἶναι ἀνήθικο. Ἀλλὰ πὸς περιοδικὸ «φιλολογικὸ» νὰ σοῦ συστήσω; Κανένα πᾶς δὲν βγαίνει, ὅπως ἦταν μιά φορὰ ή «Βεστία», ή «Ἐβδόμη», τὰ «Πα-ναθήναι». Ἦταν κ' ὁ Νοῦμας, μὰ ἔγω καιρὸ νὰ λάβω και δὲν ἔρω τί γίνεται. Ὅποσὸν ποτε, ἰδὲς τὰ «Νέα Γράμματα» και τὴν «Κριτικὴ και Τέχνη». Εἶναι καὶ πὸς φιλο-λογικὰ ἀπὸ τὰ σημερινὰ πού ἔρω.

Ποντιακὸ Ζέφυρος, αὐτὸ, εἶδες, σοῦ ἐδίδασκε. Τὸ γραμματικὸ σου μὲ ἄρσας πολὺ κ' ἔλπιζω νὰ μὲ γράφῃς συχνὰ. Θὰ πῶ στὴν Τρε-λασκαειάδα πόσο τὴν ἐγνώμων-νεις πού ἔγινε αἰτία νὰ μὲ πρω-τογνωρίσῃς. Ναι, ὁ κ. Σταμ. Σταμ-πὸν τόσο σὲ συγκίνησε τὸ ἄρθρο του, εἶναι ὁ γνωστός σου πρῶτην νο-μάρχης Πέλλης.

Πολὺ ἐνδιαφέρον τὸ γράμμα σου, Σμύρνη. Καὶ πρῶτα-πρῶτα τὸ εἶδα κ' ἔγω ὅτι οἱ ἑσπερίαι τῆς «Ἀ-δελφούλας μου» δὲν εἶναι τόσο συγ-χρονισμένες ὡς πρὸς τίς μόδες τῶν κυριῶν. Ἐπρεπε νάταν πρὸς τοῦ 1880 κ' εἶναι τοῦ 1912. Ἀπ' αὐτὸ και μόνον μπορείς νὰ καταλάβῃς πόσο δύσκολη εἶναι ή εἰκονογράφηση ἐνός μυθιστορηματος και νὰ φανταστῇς πόσα ἄλλα, μεγαλύτερα και σπου-δαίτερα λάθη θάκαναν οἱ μικροὶ γωγράφοι τοῦ κύκλου μας, ἂν τοὺς ἴδιναι τέτοιο θέμα γιὰ Διαγωνισμό. Ὅχι, φίλε μου, αὐτὰ εἶναι ἀντίθετα τῶν δυναμένων μας. Ὅσο γιὰ τίς περιγραφὰς τῆς «Ἀδελφούλας μου», μ' αὐτὰ εἶναι τὸ μεγαλύτερο θέλ-γητρο τοῦ βιβλίου γιὰ ἔσαν πού ἔβριε νὰ διαβάξῃ. Γιὰ θυμῆσόν, ἔξα-φνα, τὴν περιγραφὴ τοῦ περβολοῦ στὶς τέσσαρες ἐποχὰς τοῦ χρόνου! Πολὺ ὥρατος ὁ ἑμμετρὸς γαλλικὸς σου Ἀσκήσεις, μπράβο!

Ἑλληνικὴ Δημοκρατία, ὅταν λέγω «γιὰ μεγάλους» ἐννοῶ ἀπλοῦ-στατα «ὅχι γιὰ μικροὺς, ὅχι γιὰ παιδιά». Ἀλλὰ πότε ὁ μικρὸς γί-νεται μεγάλος, ἀπὸ ποῖα ἡλικία και σὲ ποῖα σωματικὴ και διανοη-τικὴ ἀνάπτυξη, αὐτὸ εἶναι ἕνα ζή-τημα ἀπὸ καινὰ πού δὲν λύνονται γενικῶς. Δὲν μπορεί δηλαδὴ νὰ πῇ κανεὶς ἀπὸ τὴν τῆς ἡλικίας, ἀπὸ τὴ δεινὰ σχολικὴ τῆς κτλ. Ἐξάφνα στὴν Δ' τοῦ Γυμνασίου πού λές, εἶναι μαθητὴς 18 χρόνων πού εἶναι ἄκομα παιδιά κ' εἶναι ἄλλοι μόνο 15, πού εἶναι ἤδη μεγάλοι. Ἐπ' ἰσης, 15-16 χρόνων κορίτσια, ἄλλα εἶναι πᾶς γυναῖκες κ' ἄλλα εἶναι ἄκομα νήπια. Καὶ γενικά, τὰ κο-ρίτσια μεγάλωνουν πὸς γρήγορα ἀπὸ τὰ ἄρκα, κ' ἀντιθέτως τὰ ἄρκα μποροῦν νὰ μεγαλῶνουν — ἐπο-μένως νὰ διαβάξουν και βιβλία γιὰ μεγάλους — πὸς γρήγορα ἀπὸ τὰ κορίτσια. Ἔτσι κανόνας ἔδω δὲν χωρεῖ, γιὰτι κάθε ἄτομο σχεδὸν θάποτελοῦς μιά ἐξαίρεση. Σπάνια, βέβαια, συμβαίνει ή σωματικὴ μετὰ τὴ διανοητικὴ ἀνάπτυξη και καθε-μὲς πάλι ἔχει τοὺς προϋποθέσεις τῆς, ἔχει και τοὺς ὁρίμους τῆς. Αὐτὰ, ἐννοεῖται, ἀπὸ τὴν ἡλικία τῶν 15 ὡς τὰ 18—19. Ἀπὸ καὶ πέρα δὲν ὑπάρχει ζήτημα. Ὁ εἰκονιστικὸς εἶναι πᾶς μεγάλος, ὅπως οἱ θαλασ-τραστὲς εἶναι ἄκομα παιδιά.

Παρατηρῶ μὲ χαρὰ σου, ὅτι πολλοὶ παλιοὶ μου φίλοι φέτος πρω-τοπύρουν ψευδώνυμο και υπαι-νοῦν στὴν κίνησιν μας. Αὐτὴ τὴν ἐβδόμηδὰ ἔχουμε τὸν Μωρεάδ, τὸ Κεῖνδρι, τὴν Νάδια, τὴν Ἰνδιάν, τὴν Ροδοδάφνη, τὸν Ἀδρ. Ἀλ-λοὶ εἶναι συνδρομητὰ ἀπὸ δύο ή τρία χρόνια, ἄλλοι ἔμωες ἀπὸ πᾶς περισσότερα, ὅπως π: χ: ὁ Ἀδρ. Τὸ φαινόμενον εἶναι πολὺ εὐχάρισ-τον. Σημειῖται ὅτι τὸ περιοδικὸ μας γεν-νᾷ ὁλοένα ζωηρότερο ἐνδιαφέρον!

Περὶ τὸ νὰ πῶ τώρα πόσο εὐφρο-δικοὶ εἶναι σὸν κύκλο μας οἱ πα-λιοὶ αὐτοὶ φίλοι, πού ἐλπίζω νὰ τοὺς μνηθεύω κ' ἄλλοι πολλοί. — Ἀδρ., περιμένω.

Ὡρατὶς Ἐπιστολὰς μὲ ἐ-σταλιν αὐτὴν τὴν ἐβδόμηδὰ κ' οἱ ἐξῆς: τὸ παλιὸ μου Θαλασσοπο-σί, Ἀσημόνι, Πολιτικὸ, Δουκί-σα τοῦ Ἀντοῖ, Χρυσὴ Καρδιά, Βιολέττιν Ἀστράκη, Ἡρώδης, Φέσσα, Πνευματικὸς Ἐργάτης, Ἀτλαντὶς, Βάτος, Πέλοψ και Βενετοπούλα. — Ἐξέτελειες τίς παραγγέλεις των και τοὺς εὐχαρι-στῶς ὅλους γιὰ τὰ καλά των λόγια, ἐσπερίαι, ἀναμνήσεις, συμπλη-ρώματα, ἐισφορὰς κτλ.

ΓΙΑ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΗ

ΙΑ' Δελτίο Εἰσφορῶν

Ἀπὸ τὸ Γ' Δελτίο (12η
φυλ. βον) Δρ. 4774.—
Ποντιακὸς Ζέφυρος..... » 1250
Πέλοψ..... » 5.—
Φούλα Ν. Κατρίδης... » 25.—
Κώσ. Α. Δουκαριδίου... » 10.—
Ἰουλίττα Βαρουχὰ και τὰ
δελφία τῆς Ὀλγας... » 30.—
Εὐάγγελος..... » 250
Μωρεάδ..... » 10.—
Ἀθαν. Π. Καλπάκας... » 250
Ἀντινέξ..... » 10.—
Λόρια..... » 20.—
Κωνστ. Δ. Κουμουλῶ... » 30.—
Ἄννα Ἀρ. Μισοῦ... » 10.—
Δημήτρ. Σοφάντου... » 5.—
Σοφία Τιμολ. Βρατσάνου » 25.—
Χρηστὶνα Χαρίτου... » 25.—
Σύλλογος «Ἰντὰν»..... » 50.—
Μέχρι τῆς 15 Ἰαν. Δρ. 5046 50

Μέχρι τῆς 15 Ἰαν. Δρ. 5046 50

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων:
Πέλου, ἁ. Δόρια, κ. Ἑλληνική
Δημοκρατία, ἁ. Δημοσιονία, κ. Πολι-
τάκι, ἁ. Γελασίνα, κ. Ἑλπίς τῆς
Ἀνατολῆς, ἁ. Ἀτλαντίς, κ. Πόθος
τῶν Γραμμάτων, κ. Πνευματικός
Ἐργάτης, ἁ. Θράξ, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

(Κατὰ τὸ νέο Κανονισμό (188 Ὁδη-
γὸν Συγδρομητοῦ, Κεφ. Δ') προτάσεις
γι' ἀνταλλαγὴ Μ. Μυστικῶν μέσο τοῦ
Γραφείου δημοσιεύσεως ἐδωκότων δταν
συνοδεύονται ἀπὸ ἰσχυρὸν τετράδιον
μὲ τις ἀπαντήσεις καὶ μ' ἕνα πνευ-
ματικό σὺν ἑκείνῳ γιὰ τὴ διαβίωσιν,
κί' ἀπὸ τὸ ἀντίτιμο τῆς δημοσιεύσεως
ὡς ἑξῆς: Γιὰ μίαν ὥς τρεῖς προτάσεις
δρ. 2,50, γιὰ τις παραπάνω, λεπτὰ
30 ἢ ἄλλῃ.)

Μ. Μ. ἐπιθυμοῦν νάνταλ-
λάξουν: 3) τὸ **Ἀνδρομέτο** Ἐν-
δυνάκει μὲ Ἀριστοκρατίσαν, Ἀλ-
κιστιν, Ἰγμεμπούργ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται
τοὺς φίλους τῆς: **Ἀδραν** καὶ **Χελε-
δόνα** τοῦ Ἐβρου (λυσόχαρτο θὰ
σ' εἶλω ἅμα τυπωθῇ) **Δόριαν** (ἑλα-
βά, εὐχαριστῶ καὶ χαίρω πὺς σοῦ
ἀρέσουν τόσο τὰ ἀφαινετὰ μυθιο-
ρήματα) **Μαγεμένη** **Φλογέραν**
(εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὰς γράφας)
καὶ, θυμῶμαι πολὺ καλὰ τὴν οἰκο-
γένειαν τῆς μαμμῆς σου, πὺς ἦταν
χρόνια συνδρομητρία φίλδ ὅλα
τὰ ἐπὶ φάσμα σου πὺς τόσο μαγαποῦν
καὶ γράφει μου ἐλευθερά: δὲν βρῆ-
μαι ποτὲ νὰ σὰς διαβάσω) **Ἰκα-
ρον** (εὐχαριστῶ πολὺ καὶ σένα καὶ
τοὺς οἰκιστοὺς σου) περιμένω τὸ
ἀποτέλεσμα τῶν ἐνεργειῶν σου
καὶ, κί' ἄλλοι μ' αὐτὰς τίς ἀπαρ-
γίης τῶν βαποριῶν, πρῶτα ἑλθεῖς
τὸ θὰ κί' ὑστερα τὸ 2ο) **Ρωβύ-
ρον** (ἔστειλα) τετράδιον γιὰ Ἀσκή-
σεις, ὅχι, οὔτε ἔχω οὔτε εἶχα ποτὲ
οἱ Ἀσκήσεις γράφονται σὲ μεγάλη
τετράδιον πὺς καθένας τὰ φτιάχνει
μόνος του) **Ράϊαν** (ἔστειλα) χαί-
ρετίζω σὲ σὴν ἀδελφῇ σου καὶ νὰ
μὴ μαλῶντες ποῖα νὰ μὲ πρωτοπαρῇ
ἢ μικρότερη νὰ ὑποχωρῇ) **Φροῦ-
λαῖν** (ἔχει καλῶς, περιμένω) **Φί-
λανθον** (αἱ παραγγελίαι σου ἔγι-
ναν καὶ καλὰ εὐχαριστῶ) **Ναυτι-
κόν** (αἱ γιορτὲς κί' οἱ ἀπαργίαι
ἐφάραν αὐτὴ τὴν ἀνωμαλία: ἀλλὰ
τώρα μὴ κάμει πάλι σὴν σιρὰ μας)
Μυστικὴν Φωνήν (καὶ μὲ γράμμα
μπορεῖς νὰ τὰ στείλῃς, κί' ὁ ἴδιος
νὰ τὰ φέρῃς) **Γελασίαν** (καὶ δὲν
σοῦ φτάνει τάχα ἕνα, πὺς εἶναι
καὶ τόσο ὥρατοι) **Υἱὸν τῆς Φύσε-
ως** (ἀνατάλλῃ νὰ στείλῃς ἄλλο
δταν θάρχω νὰ δέχομαι) **Βόρει-
ον Σέλας** (ἰδὲς σὸν Ὁδηγὸ, περὶ
Πνευματικῶν Ἀσκήσεων) τὸ δὲ ξη-
γῇ) **Διάναν** (ἔστειλα 9 τετρ.)
Παντελὴν Πανλάκην (ἡ νέα ση-
μασίωθηκε σὲ ἐξοπάζωμ' ἢ ἀνα-
νέωσις ὅχι) **Καλλιόπην** **Δ** **Δαβι-
λίδον** (μετὰ τίσης χαρῆς γράφει
σου!) **Ἑλλήν** **Ἀλ**. **Ἀντιβού** (εὐ-
χαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ἐξοπάζωμ')
Κ. Χατοῦνην (ἡ μία λίρα ἀνέ-
φθη) **Βασίλειον Τρίκαρον** (ἑλα-
βά, εὐχαριστῶ) **Γλυκὴ Χαμόγελο**,
Κων. Τσοῦνην, **Νενέλλαν** **Βρα-
τσάνον**, **Ἀπόγονον** τοῦ **Πύρου**,
Ρεῦμα τοῦ **Νέλου**, **Μίμωδα**, **Ρο-
δοδάκτυλον** **Ἡώ**, **Χλωμὸ** **Αἰλιώ**
κτλ. κτλ.

Ζηγοῦτῶ, Ν. Κ. Ἀντωνόπου, Ν.

**Μικρὸν Ἀθηναῖον, Π. Δ. Ια-
τρίδην** (ἔστειλα).

Εἰς δόας ἐπιστολὰς ἑλθεῖς μετὰ
τὴν 11 Ἰανουαρίου, θάπαντῇσιν σὲ
ἐρχόμενον.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 219ου Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 17 Μαρτίου.]

99. Δεξιόγραφος

Τὸ πρῶτο, καὶ μονάχο του,
Ἀλλοὶ τὸ σύνολό μου,
Καὶ ἰσχυρὸ καὶ ἄγριο,
Ἄνθος τὸ δευτέρό μου.
Χανουμάκι

100. Στοιχειώδης

Ὅρος μέγα πὺς ἀπ' αὐτὸ
Ὀνομάστηκε ἡ φυλὴ μας
Τρεῖς κορφὲς τοῦ ἀφαιρῶ
Καὶ μικρὸ κάνα νησί μας.
Δευτέρω σὴν Κέρω

101. Μεταγραμματισμός

Μπαίνει ἄλφα ἀντὶ τοῦ γιώτα
Κί' ἀπὸ χώρα πύταν πρῶτα
Στὴν Ἑλλάδα, βλέποντες ὅλοι
Αὐτοκράτορα σὴν Πόλιν.
Μεγάλη Ἑλλάς

102. Τονόγραφος

Αὐστηρὸ μὰ δικαίον εἶναι
Πὺς χρωστέται νὰ τηρεῖται
Μ' ἄλλον τόνο, μὰ τὸ Κράτους
ὑποδιαίρεση θὰ ἴδῃται.
Διγυῖα Φελλάχα

103. Αἰνίγμα Δημῶδες

Ἀπὸ κάτω ἀπ' τὸ βραχάκι
Κάθεται τὸ νικολάκι
Χέρια, πόδια, ράχην ἔχει
Κεφαλὴ κί' οὐρὸ δὲν ἔχει.
Σοφολομάντα

104. Τρίγωνον

* * * * * = Πτηνόν.
* * * * * = Ἐρπυστίον.
* * * * * = Αἰσθητήριον.
* * * * * = Σύνδεσμος,
* * * * * = Συμφωνον.
Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.
Φιρὴ Γ. Σταυροπούλου

105. Συνώνυμα

Νόστιμο εἶμ' ἕνα ψάρι
Κί' ἐν' ἀπ' τὰ μεγάλα βάθη
Βόσκονται σὴν Μουσική,
Μὰ καὶ σὴν Γραμματική.
Τρεῖς Ἀέρας

106. Ἐπιγραφή

Τ Φ Ο Τ Τ Τ Ν Ε Ο
Υ Λ Σ Α Ω Α Ο Τ Ν Υ
Ν Τ Α Τ Ο Μ Μ Α Τ Α
Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.
Ἐλευθέριος Ν. Ρουσσάκης

107. Διπλὴ Ἀντροσειχὴς ἐν Τελι- κῶν.

Τὰ τελικὰ γράμματα τῶν κά-
τωθι ζητούμενων λέξεων, αἱ ὁ-
ποῖαι ἔχουν ὅλοι τὸν αὐτὸν ἀριθ-
μὸν στοιχείων, ἀποτελοῦν κατὰ
σειρὰν μὲν μικρὰν ἡρωϊκὴν νῆ-
σον, ἀντιστρόφως δὲ ἐθνικὸν ὀ-
νομα:
1. Ἄνεμος 2. Γράμμα 3.
Ὀπλον 4. Θεά.
(Νέον Ἑλδον) Ἄνθος τῆς Ἀνδρῶν

108. Γρίφος

ο δ
ι Τ φ ή Μ φ
κ μ
Μεγαλὸν Μεγαλόνι
Φόρος Κ. Γ. ΝΙΚΗΤΗ καὶ Νικα - Σφοδρῶς

109. Φωνηεντόλιπον

μν-πν-σ-τν-ρχ-ν-δν-δς-τ-τς
Ἐνάβη

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

110. Rébus

ti	ti	ti	ti
ti	ti		xi
Leeha	ti	ti	dent
ti	ti		
ti	ti	ti	ti

Ἀγγορὰ Σελήνη

ΔΥΣΒΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 45

645. Πήλιον (πῖ, λειον.)—646.
Ἄνδεις (ἀν, δς.)—647. Λαιμὸς-
λοιμός.—648. Ρώμη, πόλη, ρώμη.
649. Κ 650-654. Διὰ
τοῦ Ν: κα-
πνός, κῶνος,
ΚΡΗΝΗ ραός, νεῦμα,
ΑΥΣΤΡΙΑ ἀντα.—655-
ΜΕΣΣΗΝΙΟΣ 657. 1. Τῇ-
λος, Ἀἴλος, δόλος, πόλος, Πόλος.
2. Πόλος, πόλος, πόρος, Πάρος.
3. Πάρος, Σάρος, Σάμος.—658.
ΔΟΡΚΑΣ (Δαρκετός, Ὁράτιος,
Ρήγας, Κήτος, Ἄμμος, Σάββας.)
—659. Κάλιο ἀργὰ παρὰ ποτέ.
—660. Ἐλέσόν με ὁ Θεός. (ἔλ,
εἰς ὄν, με ὁ θε, ὡς.)—661.
Trop parler nuit.—662. Cicé-
ron (six cé ronds.)

ΕΡΓΑ ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ ΠΩΛΟΥΜΕΝΑ ΕΙΣ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

[Ἀπὸ τοὺς ἐν παρενθέσει ἀριθ-
μοὺς, ὁ πρῶτος εἶναι τὰ ταχυ-
δρομικὰ τοῦ Ἐσωτερικοῦ καὶ ὁ
δεύτερος τοῦ Ἐξωτερικοῦ].
Ἀδελφούλα μου, δρ. 15 (2 καὶ 4,50)
Ἀφροδίτη, δρ. 15 (2,50 καὶ 5,50).
Θέατρον, Τόμος Γ', δρ. 8,
(2,— καὶ 5).
Ἰσαβέλλα, δρ. 15 (1,75 καὶ 4,—).
Καλὸς Δρόμος, δρ. 8 (1,75 καὶ
4,—).
Καλὸς Δρόμος, δρ. 6 (2,— καὶ
4,50).
Κόκκινος Βράχος δρ. 15 (2,—
καὶ 4,50).
Κόσμος καὶ Κοσμάς, δρ. 15
(2,30 καὶ 5).
Κωμῶδιαι τοῦ Ἀριστείου, δρ. 3,
(1,50 καὶ 3,50).
Μαργαρίτα Στέφα δρ. 15 (2,—
καὶ 4,50).
Μητρειά, δρ. 5 (1,50 καὶ 3,50).
Περγίς σὸν Ἑλίο, δρ. 10,—
(2 καὶ 4,50).
Πόλεμος, δρ. 14 (2,75 καὶ 6).
Στάχνα καὶ Παπαροῦνες, δρ. 10
(2,— καὶ 4,50).
Στέλλα Βιολάντη, δρ. 8 (1,80
καὶ 4,—).
Ἡ Τελεφεση Γυναικα. δρ. 20
(2,50 καὶ 5,50).
Θαυμάσια, δρ. 8 (1,80 καὶ 4).

Τὸ πρῶτον καθήκον
τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ
εἶναι ἡ ἐγκαιρὸς ἀναγέννησις
τῆς συνδρομῆς του.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(ΚΕ'—124)

Ἀπὸ τῆς 1ης Δεκεμβρίου 1924 ὁ
λόγος «ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ» δὲν
σταταί.

(ΚΕ'—125)

ΡΟΥΜΠΕΝΣΙ!
ὁ μέγας ζωγράφος σὲ Δημοφύ-
λιν.

(ΚΕ'—126)

Πῶς ἐλθόντες ἐπὶ τὸ σαλόνι
Διαπλάσεως ΔΙΑΤΤΩΝ ΑΣΤΕΡ

(ΚΕ'—127)

Ἀνταλλάσσω Μ. Μ. μὲ ὅλους.
μου: Ἀνώνυμος παροδὸς Ἀχα-
Ἀθήναι. ΔΙΑΤΤΩΝ ΑΣΤΕΡ

(ΚΕ'—128)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΚΕΡΑΥΝΟΣ».
Ἐπὶ τῆς 1ης Δεκεμβρίου 1924 ὁ
λόγος «ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ» δὲν
σταταί.

(ΚΕ'—129)

Καὶ γιὰ δὲ, Αἴγυπτι Φελλάχα; Δ.
Εὐσταθίου (δρ. Α), π. γ. Μ.
νην. ΛΗΣΜΟΝ

(ΚΕ'—130)

Ἀλκιστις, Μ. Μ. στείλατε πρῶτη
λέττα, δὲν ἑλθεῖς δικὰ σας.
Ἀγγορὰ Σελήνη

(ΚΕ'—131)

Πρῶτον ἐλθόντες ἐπὶ τὸ σαλόνι,
ἀπαντας. Σαπφώ, Ἡρα, Σοφία
γνωρίζετε; Ἀστρο

(ΚΕ'—132)

Αἰματοβαμμένη Ἀσπὴ
κατερχόμενος σὲ Δημοφύλιν
οἰσται σὲ ποιητικὰ αἰσθη-
τῶν ἐκλογῶν. Νατολόν

(ΚΕ'—133)

Ποῦν ψηφίζετε σὲ Δημοφύλιν;
Ψηφίζω τὸν ΡΟΥΜΠΕΝΣΙ,
μεγαλύτερον ζωγράφον τῶν αἰώνων

(ΚΕ'—134)

Μποῖοντες σὲ σαλόνι, χαί-
μεν, ἀπαντας, ἰδιαίτερος
Λαρινοῦς. Μάβελ, Θεά

(ΚΕ'—135)

Ἰδούσθ ἐν Πειραιῇ συλλογὸς ὁ
«ΡΟΚΟΣΜΟΣ». Ζητοῦνται
καὶ ἀντιπροσώποι. Δίσις: Γεω-
Χαλκιοπούλου, Φίλωνος 41, Πειραι

(ΚΕ'—136)

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΣΥΝΑΓΑΣΜΟΣ
ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, ὁποσδήποτε
φτείνῃ ΔΗΜΟΦΥΛΙΣΜΑ. Σὺλλογοι
βετὲ μέρος σὲ συνδυασμὸν μας.

(ΚΕ'—137)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΤΙΤΑΝ»
ἐπὶ τῆς 1ης Δεκεμβρίου 1924 ὁ
λόγος «ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ» δὲν
σταταί.

(ΚΕ'—138)

Ἐξοπάζωμ' ἡμεῖς (ΚΕ-
ἔξοπάζωμ' τοῦ Μεξικού, γὰρ
στελλομεν, μὰ ἀπάντησιν δὲν λαμβά-
νουμεν)

Ἰππότη τοῦ Μεσαίωνα, τὴν ἑπὶ
καὶ σὺπασας; Μήπως ὁ τελευταῖος
βαρδισμὸς μας δὲν σὲ ἐξέλιξε ἀπὸ
Θοῦνη Μάννας, σοῦ ἀπαντήσαμεν
χρῆσαι;

Νέος Τιμοκατάλογος

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1889)
ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμοι
ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ
ἑξῆς: Τος, 12ος, 14ος, 15ος,
19ος, καὶ 20ος. Ἐκαστος τῶν
δρ. 25, ταχυδρομικὰ δὲ ἀπο-
λόμενος δραχ. 26,50 διὰ τὴν
σωτηρικὸν καὶ δραχ. 32 διὰ
ἑξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1904)
ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες
μοι, 31 ἐν ὅλῳ. Ἐκαστος τῶν
δραχ. 60, 70 καὶ 80 καὶ 90
δρ. 75. Ταχυδρομικὰ τέλη
στοῦ τόμου προσθετέα εἰς
ἅνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν
δραχ. 2 ὁ ἀρραφὸς καὶ δρ. 6
ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικόν
δρ. 13,50—εἰς ἀρραφὸς
ραμμένος.